

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 46

Dijous, 5 de maig de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 56 i 57

Í N D E X

Sessió núm. 56

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2004
(tram. 232-00006/07) (p. 3)

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00015/07) (p. 4)

Sessió núm. 57

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Sr. Josep Laporte i Salas (tram. 401-00018/07) (p. 5)

Proposició de llei

d'ajuts socials per a les pensions més baixes (presa en consideració) (tram. 202-00043/07) (p. 6)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els programes d'innovació educativa (tram. 300-00958/07) (p. 15)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 302-00121/07) (p. 19)

Declaració

institucional amb motiu del 60è aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial (p. 24)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00137/07) (p. 25)

al president de la Generalitat sobre l'estratègia que té el Govern per a encarar amb èxit els treballs de la segona lectura de la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00134/07) (p. 26)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00135/07) (p. 28)

al president de la Generalitat sobre la valoració que fa de la situació política actual i sobre les prioritats del Govern per als propers mesos (tram. 317-00136/07) (p. 29)

al president de la Generalitat sobre l'activitat política dels darrers dies (tram. 317-00133/07) (p. 30)

→

al Consell Executiu sobre la producció agrària ecològica (tram. 310-00409/07) (p. 31)

al Consell Executiu sobre la sentència del Tribunal de la Competència amb relació a les comissions que han de pagar els comerços pels cobraments amb targetes (tram. 310-00408/07) (p. 32)

al Consell Executiu sobre l'educació infantil de zero a tres anys (tram. 310-00407/07) (p. 33)

al Consell Executiu sobre els seus criteris en matèria de política energètica (tram. 310-00403/07) (p. 34)

al Consell Executiu sobre les mesures que té previst adoptar per a paliar els efectes de la sequera i compensar les pèrdues que aquesta pugui ocasionar (tram. 310-00404/07) (p. 35)

al Consell Executiu sobre les actuacions previstes per a implantar els distintius autonòmics en la matrícula dels vehicles (tram. 310-00410/07) (p. 36)

al Consell Executiu sobre les actuacions que duu a terme per afrontar una eventual situació de sequera a Catalunya (tram. 310-00411/07) (p. 38)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 56

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, el conseller de Justícia, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2004 (tram. 232-00006/07). Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.tercer del Reglament). (No es transcriu.)

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00015/07). Sra. M. Eugènia Cuenca i Valero. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2004

Tram. 232-00006/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el 5 de maig de 2005, ha examinat la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2004 que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 5 de maig de 2005

La secretària segona El president del Parlament
Carmen Carretero Romay Ernest Benach i Pascual

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

31 DE DESEMBRE DE 2004

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent de crèdit	Obligacions reconegudes
10 Alts càrrecs	6.664.787,50	0,00	6.664.787,50	545.953,52	6.118.833,98
11 Personal eventual	361.013,80	20.000,00	381.013,80	0,00	381.013,80
12 Personal funcionari	8.875.668,34	279.768,97	9.155.437,31	1.446.532,37	7.708.904,94
13 Personal laboral	82.516,00	18.500,00	101.016,00	18.875,86	82.140,14
15 Incentius al rendiment	660.000,00	120.000,00	780.000,00	33.514,61	746.485,39
16 Quotes socials	3.479.508,98	455.000,00	3.934.508,98	540.686,96	3.393.822,02
20 Lloguers i cànon	500.525,00	37.050,00	537.575,00	51.168,14	486.406,86
21 Conservació i reparació	720.009,16	50.000,00	770.009,16	303.808,69	466.200,47
22 Material, subministraments i altres	4.109.608,20	1.199.600,00	5.309.208,20	955.982,11	4.353.226,09
23 Indemnitzacions per raó del servei	4.024.621,42	177.500,00	4.202.121,42	273.862,85	3.928.258,57
48 A famílies i institucions sense finalitat de lucre	5.691.400,00	8.232.984,07	13.924.384,07	43.449,10	13.880.934,97
61 Inversions en edificis i altres construccions	4.546.565,79	1.363.183,45	5.909.749,24	248.085,53	5.661.663,71
62 Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge	893.017,21	116.500,00	1.009.517,21	699.137,71	310.379,50
63 Inversions en materia de transport	100.000,00	-100.000,00	0,00	0,00	0,00
64 Inversions en mobiliari i estris	305.000,00	40.000,00	345.000,00	40.862,92	304.137,08
65 Pla informàtic	820.445,00	0,00	820.445,00	162.948,69	657.496,31
67 Adquisició de llibres	282.350,00	0,00	282.350,00	39.889,49	242.460,51
78 A famílies	101.563,60	0,00	101.563,60	13.234,89	88.328,71
83 Concessió de préstecs i bestretes	12.000,00	0,00	12.000,00	0,00	12.000,00
	42.230.600,00	12.010.086,49	54.240.686,49	5.417.993,44	48.822.693,05

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

31 DE DESEMBRE DE 2004

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent de crèdit	Obligacions reconegudes
10 Alts càrrecs	273.000,00	32.000,00	305.000,00	28.555,96	276.444,04
11 Personal eventual	931.000,00		953.492,57	4.381,28	949.111,29
12 Personal funcionari	465.000,00	-2.825,72	462.174,28	11.628,91	450.545,37
13 Personal laboral	47.000,00	25.000,00	72.000,00	13.992,25	58.007,75
15 Incentius al rendiment	46.500,00	1.400,00	47.900,00	4.057,87	43.842,13
16 Quotes socials	319.000,00	20.000,00	339.000,00	23.685,14	315.314,86
20 Lloguers i cànons	60.000,00	24.000,00	84.000,00	27.030,91	56.969,09
21 Conservació i reparació	20.000,00	12.000,00	32.000,00	4.024,13	27.975,87
22 Material, subministraments i altres	437.500,00		469.920,95	72.712,32	397.208,63
23 Indemnitzacions per raó del servei	72.180,00	-12.000,00	60.180,00	5.935,27	54.244,73
61 A famílies i institucions sense finalitat de lucre	30.000,00	0,00	30.000,00	20.175,31	9.824,69
62 Inversions en edificis i altres construccions	1.200,00	10.000,00	11.200,00	7.269,06	3.930,94
63 Inversions en maquinària, instal·lacions i utilatge	100,00	0,00	100,00	100,00	0,00
64 Inversions en materia de transport	3.000,00	12.000,00	15.000,00	12.115,37	2.884,63
65 Pla informàtic	12.000,00	887,61	12.887,61	12.000,00	887,61
67 Adquisició de llibres	2.000,00	6.000,00	8.000,00	4.126,64	3.873,36
83 A famílies	3.005,00	0,00	3.005,00	0,00	3.005,00
	2.722.485,00	183.375,41	2.905.860,41	251.790,42	2.654.069,99

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats

Tram. 234-00015/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 de maig de 2005, ha estudiat el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la diputada d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. M. Eugènia Cuenca i Valero.

Palau del Parlament, 5 de maig de 2005

El secretari tercer

El president del Parlament

Rafel Luna i Vivas

Ernest Benach i Pascual

La sessió s'aixeca un quart d'onze del matí i catorze minuts.

SESSIÓ NÚM. 57

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior, d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Sr. Josep Laporte i Salas (tram. 401-00018/07). Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Proposició de llei d'ajuts socials per a les pensions més baixes (tram. 202-00043/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els programes d'innovació educativa (tram. 300-00958/07). Sr. Josep Maria Freixanet i Mayans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
4. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 302-00121/07). Sra. Teresa Aragonès i Perales, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
5. Declaració institucional amb motiu del 60è aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial (tram. 401-00017/07). Junta de Portaveus. Substanciació.
6. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Sr. Josep Laporte i Salas (tram. 401-00018/07)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat doctor Josep Laporte i Salas. És dedicat a la memòria de l'honorable senyor Josep Laporte, que fou diputat d'aquest Parlament a la primera, segona i tercera legislatures. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'honorable la senyora Carme-Laura Gil per fer el parlament en memòria del doctor Laporte.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, estimada família Laporte Rosselló, amigues, amics, membres de l'Institut d'Estudis Catalans.

És per mi un privilegi recordar i honorar aquí, de manera pública, en Josep Laporte i Salas, diputat que fou d'aquest Parlament. Una necrològica és una mena d'oració fúnebre, no ho seran pas les meves paraules, perquè les persones que estimem són vives en el record, aquesta zona boirosa de la memòria on s'entrelliguen les imatges i els sentiments.

Avui la meua veu és també la veu dels diputats i diputades que van estar a les tres primeres legislatures i també la de les diputades i diputats que som aquí avui, però ho és també en especial la veu de la meua companya d'escó, de treball, d'amistat compartida amb el conseller Laporte, la Irene Rigau.

En Josep Laporte ja fa anys que ultrapassà l'espai i el temps per la seva dimensió moral fins a convertir-se en un referent il·lustre i il·lustrat dels grans homes de la segona meitat del segle XX del nostre país. Conreà fets al llarg de la seva vida, l'honestetat de l'esperit, amb un estil inimitable, el de la dignitat personal i pública. La seva coherència obstinada i elegant aconseguí l'escadusser fet de ser respectat i admirat més enllà de les ideologies. Ciència i docència foren els pols de la seva tasca; el seu compromís, l'acció cívica i política; la seva passió controlada, Catalunya i la seva gent; el seu orgull desbordant, els cinc fills tan diferents, tan estimats, i les nétes i néts; i la seva fortalesa feta d'amor, lleialtat i tendresa fou na Maria Jesús, la companya, esposa durant més de seixanta anys.

Jo no puc ni sabria aproximar-me a la seva extensa i polièdrica biografia, només puc apuntar alguns aspectes del Josep Laporte que conec o que recordo: el rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, el conseller de Sanitat i Ensenyament i, alhora, diputat, el regal de la seva confiança i afecte.

Res, doncs, no us podria explicar de la seva infància, i potser no caldria, perquè sovint la infància és una innocent invenció historiada de la qual només conservem les paraules d'altri, olors, alguna por, i sentiments i també alguna imatge fixa esgrogueïda pel pas del temps.

Nasqué l'any 1922 a la ciutat de Reus, i si la seva biografia no ho digués ho hauríem sabut, perquè s'hi lligà per sempre. Als dotze anys vivia ja a Barcelona i també fou per sempre barceloní i reusenc alhora.

Es llicencià i doctorà en medicina, professà docència i investigació, jo crec que la recerca el va marcar, perquè la recerca planteja opcions, cultiva camins, és la pregunta, el tempteig metodològic en busca d'una resposta i la recerca finalitza sempre en una opció que en deixa obertes d'altres, i, sobretot, la conclusió de la recerca és la desconfiança vers el dogma, així era en Josep Laporte, així el recordo.

Una història, la seva, plena de premis, d'honors acadèmics, de lligams amb institucions cíviques i culturals, d'estudis de farmacologia en què s'especialitzà, però sempre amarat de la lleialtat al país i a la llengua. Recordo una de les primeres edicions de la Universitat Catalana a Prada, era l'any 1973, amb en Lluís Casassas, l'Oriol Casassas i d'altres, s'organitzà un col·loqui sobre «El català, llengua científica», les conclusions del qual foren uns anys més tard la resposta contundent a la ignorància i menyspreu d'Adolfo Suárez.

Les classes en català a la universitat eren en boca de tothom, començava el curs en català. Quan s'aixecava una mà i deia: «Doctor Laporte, no lo entiendo», ell li contestava: «Tendrá usted un trimestre.» I al cap d'un trimestre, en començar el segon, reiniciava les classes en català. Fou el rector mític del 76 al 80, presidia un claustre emotiu. Al claustre hi era i el presidia el jove historiador, Joaquim Nadal; també jo, que era una humil PNN.

L'any 1980, el president Pujol li demanà que formés part de la llista de candidats a diputats com a independent; després, que entrés al Govern. I no ho dubtà, el seu compromís personal i públic amb Catalunya li ho exigia. Ell cregué que seria conseller d'Ensenyament, però tardà vuit anys a ser-ho. En aquests primers anys construï l'estructura sanitària que avui ens enorgulleix, la situà en els estàndards de qualitat més alts, creà l'Institut Català de la Salut i ho va fer, com sempre, amb un equip. Al capdavant d'aquest equip i col·laboradors, en Xavier Tries, que prosseguí i culminà amb èxit la tasca que havien portat junts. Grifoll, Arqués, noms i persones l'acompanyaven llavors i després.

El 1988 és ja conseller d'Ensenyament, i ell deia: «La meva gran il·lusió!» Universalitzà la immersió lingüística a totes les escoles, perquè llavors només un grapat la tenia. Situà l'anglès com a primera llengua estrangera, i va ser una paradoxa, perquè ell era un estimador de França, de la seva cultura i també de la seva gastronomia. Negocià la LOGSE enmig del respecte de tot el Ministeri. Instituí que tot professor havia de demostrar el coneixement de la llengua catalana i ho va fer amb tan gran saviesa que el Tribunal Constitucional, per primera vegada, ens ho recolzà.

El seu interès pel benestar social, per fer una societat catalana més justa i educada aproximà la universitat a totes les comarques catalanes. Va ser conseller i diputat durant dotze anys, després comissionat conseller d'Universitats i Recerca. Podem dir amb orgull que va ser constructor dels dos pilars que sostenen el benestar social del nostre país: la salut i l'educació.

El doctor Laporte, el conseller, no semblava tenir ni angles ni sinuositats, el seu discurs era impecable, amb aquella insòlita simbiosi ordenada entre contingut, forma i estructura, tot li ho envejàvem. I el president Pujol admirava aquesta qualitat. «Què t'agradaria, president?», li preguntava. I ell havia contestat sempre: «Parlar com en Laporte.»

El professor, l'investigador, el rector, el conseller, el diputat, la persona tenia aquella condició desitjada i sovint inassolible per a les persones públiques, era revestit de l'antiga *autoritas*; la seva presència i paraula marcava ja, d'antuvi, la jerarquia intel·lectual i personal, no li calia càrrec ni nomenament. Era també el doctor Laporte la persona tendra que ens portava panells de la pastisseria Pedreny de Reus per Tots Sants a les reunions del Departament, que ens enlluernava amb la conversa irònica i el punt d'humor fi, que ens oferia generosament amb na Maria Jesús i els fills compartir la casa i el jardí que ella, amb la seva pintura, interpretava.

Home il·lustrat: música, literatura, art, tota expressió artística li era estimada, i l'entreteixia de manera úni-

ca amb l'anàlisi política i la memòria rigorosa. Ben segur que si fos aquí em miraria sorneguer i amb un somriure diria: «Carme Laura, diuen que la gent feliç té mala memòria i bons records», i així iniciàrem una animada discussió sobre la felicitat.

L'Arcadi Calzada i d'altres amics saben bé que les seves tertúlies, la seva conversa eren un regal, un gaudi. En elles aprenies que el silenci no és sempre un naufragi d'una conversa, sinó el subratllat de la paraula que queda suspesa. Mai no aconsellava, opinava, i la seva opinió era una via oberta a la reflexió, un camí a seguir.

Jo sempre he cregut que el seu esperit era gegantí, que era orgullós, potser també amb un punt de supèrbia. L'any 2002, als vuitanta anys, havent-ho estat tot es presenta com a candidat a la presidència de la més important entitat civil i acadèmica del nostre país, l'Institut d'Estudis Catalans, una lluita renyida que guanyà, un honor per a ell presidir la institució estimada, un repte també que ell mateix s'imposà, una mostra de la seva fortaleza moral, fortaleza moral.

Va viure vuitanta-un anys primer sense feblesa, sense renúncia coneguda, fins que arriben aquells primers dies de setembre del 2003, quan na Maria Jesús mor. El desconsol és a l'ànima, potser per ell agnòstic a les entranyes, «la dona de la meva vida», repetia, i aquella frase inoblidable, dita en veu baixa del diumenge primer d'aquell setembre: «Se m'ha trencat el cor.» Incredul, perplex que se n'anés ella abans i sense ell, i es trobà perdut; estimat per la família, però sense alè, i, a poc a poc, passa a passa, semblà tenir pressa per acabar el viatge. I fou el 15 de febrer de 2005 quan tancà el cicle un mes abans de complir els vuitanta-tres anys. Travesà la línia i ho va fer a l'escenari estimat del Palau de la Generalitat on es fon el passat, el present i el futur de la nostra història col·lectiva, el final del viatge d'un gran home. Entrà per romandre per sempre a l'imaginari col·lectiu i també entrà per sempre en aquell lloc difós de dins nostre on els vius podem conviure amb els morts estimats, aquell lloc que anomenem record i que ens humanitza.

Els antics grecs dels poemes homèrics afirmaven que els déus menyspreaven els homes sense història, no menysprearien pas en Josep Laporte i Salas, diputat que fou d'aquest Parlament.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Moltes gràcies, honorable diputada, els convido a guardar un minut de silenci en memòria del doctor Laporte.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Proposició de llei d'ajuts socials per a les pensions més baixes (presa en consideració) (tram. 202-00043/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'ajuts socials per a les pensions més baixes. Presentada pel

Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva defensa l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyores i senyors, la defensa de l'estat del benestar i la millora de la protecció social de les persones ha de ser un actiu de l'acció política de tot govern. Ho ha de ser per raó de justícia i solidaritat amb aquelles persones que tenen especial necessitat, com també per raons de cohesió social i de cohesió nacional.

De res no serveix a un país obtenir uns recursos econòmics que generin major riquesa o creixement econòmic si no van acompanyats de polítiques socials que millorin el nivell de benestar de la ciutadania que ho necessita.

És en aquest àmbit on s'emmarca aquesta Proposició de llei que avui tenim l'esperança que aquest Parlament prengui en consideració. Depèn, simplement, del vot de tots els diputats i diputades. Quina explicació podem donar per no votar aquesta presa en consideració?

Perquè si avui, amb responsabilitat de quina és la nostra missió, hi votem favorablement, direm sí a crear una ponència on poder consensuar, tots els grups de la cambra, com construïm un sistema d'ajuts socials que complementi les pensions més baixes.

El text presentat està fet amb mentalitat de govern, amb mentalitat que es pugui aplicar. Per això, estem segurs que serà una bona base per a la ponència per aprovar junts una bona llei, no pensant en clau partidista, sinó en clau de servei a tots els pensionistes i a totes les pensionistes de Catalunya.

Aquest camí de crear un ajut assistencial, el va iniciar el Govern de Convergència i Unió amb la creació de l'ajut per a la protecció dels cònjuges supervivents a través d'una llei que el regulava quant al seu import per als anys 2003, 2004 i 2005. Ara cal continuar la tasca llavors encetada i garantir amb major mesura uns ingressos econòmics dignes a totes les persones beneficiàries de les pensions més baixes del sistema.

Tots plegats, pràcticament la majoria de grups parlamentaris, en els nostres programes electorals, havíem convingut que ara era el moment de fer-ho, d'ampliar aquest inici de complements que es va iniciar amb l'anomenat «ajut social a les persones vídues». El nostre Grup Parlamentari, en el nostre programa electoral, així ho dèiem, i volem ser fidels al nostre compromís amb la ciutadania de la nostra nació.

Però també vull recordar que en l'Acord del Tinell, acord per formar l'actual Govern, les forces polítiques signants varen dir, i així ho contempla la pàgina 39 d'aquest Acord del Tinell, el següent: «El nou Govern ha d'impulsar durant el primer any de legislatura la Llei de complement de les pensions, aprovada al Parlament la seva presa en consideració.»

Per tant, el que avui fem s'havia de fer durant l'any passat, però mai és tard si ho fem. Per als pensionistes segur que és tard, cada mes que passa ho noten, però ara seria una bona oportunitat per fer-ho.

També diu, aquest text, en la seva pàgina 39: «Aquesta Llei ha d'establir un ajut econòmic anual que ha de tendir a assolir entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional a favor dels titulars de pensions.» No parlava d'altres indicadors, parlava del salari mínim interprofessional.

Per tant, veiem una falta de rigor i seriositat del Govern i dels grups que hi donen suport en no haver presentat en el moment en què vostès s'hi van comprometre lliurement, signant aquell Acord, aquesta Llei, durant l'any passat.

Vostès varen acordar i signar això. És fàcil escriure-ho en un paper. Però ara cal governar, cal complir allò a què es varen comprometre. En temes com aquest, no hi val cap excusa: l'únic que hi val és complir. Amb les persones, amb les famílies que es troben en el llindar de la pobresa, vostès no hi poden jugar.

Vostès diuen en l'Acord del Tinell, també, el següent: «Amb la finalitat que aquests puguin pal·liar llur situació d'insuficiència econòmica, cobrir les necessitats bàsiques i garantir la mateixa capacitat adquisitiva en relació amb la mitjana estatal, compensant el cost de la vida diferencial.» Vostès ho han dit; hi estem d'acord, ho subscrivim. Doncs ara toca complir en el contingut i també en els terminis, tan a prop com sigui possible. Avui, com deia, els oferim una nova oportunitat.

Els vull recordar que nosaltres en el debat de pressupostos de desembre de 2004 ja vàrem citar que si no s'aprojava en els pressupostos difícilment es podria aplicar aquesta Llei, i vam ja dir que es passaria a fer un incompliment de l'Acord del Tinell.

El 23 de febrer vàrem interpellar el Govern, i la consellera de Benestar i Família no va afrontar el compromís del Govern d'impulsar aquesta Llei. El 17 de març, en la Moció presentada per Convergència i Unió sobre aquest tema, els grups parlamentaris que donen suport al Govern hi van votar en contra. I el 15 de març, davant de tots aquests incompliments, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió vàrem presentar al Registre d'aquest Parlament la nostra Proposició de llei, que avui debatem.

Nosaltres hi insistim amb voluntat de servei a la gent, perquè, mirin, la setmana passada vam veure un miracle. Dijous la consellera de Benestar i Família ens va dir que no hi havia places de residència buides, i divendres es resolien més de sis-cents expedients. Com es poden resoldre expedients si no hi ha places de residència? Es va produir el miracle d'un dia per l'altre.

Ara també esperem que es compleixi algun miracle i que els grups parlamentaris que donen suport al Govern s'afegeixin a la creació d'aquesta ponència amb la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. I també esperem, doncs, aquesta resposta ràpida que es genera, com es va generar tot just fa una setmana i es va produir el miracle.

Però també vull destacar com han evolucionat els documents del Govern. Si mirem l'Acord del Tinell ja he dit el que hi posava. Si mirem el Pla de govern 2004-2007, veiem que s'hi perd el compromís del primer any; ja només parlen de fer la Llei, però ja no parlen del com-

promís del primer any. Si mirem les prioritats del Govern per al 2005 ja no parlen ni de la Llei, tan sols. I si mirem l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, veiem que vostès només parlen de fer un estudi sobre la situació de les pensions –que ja crec que està molt estudiat, quina és la situació de les pensions– i parlen del fet que tot això ha de tendir a veure de quina manera s'ajuda perquè hi hagi un 80 per cent d'un indicador de rendes propi; ja no parlen del salari mínim interprofessional, parlen d'un indicador que s'ha de fer.

Amb el tripartit, en cada bugada es perd un llençol, i en alguna de les bugades més d'un. I aquí en tenim la mostra. Vostès van posar unes coses a l'Acord del Tinell, i cada vegada ho van rebaixant, fins que, al final, no queda res, perquè tan és així que la Llei no s'ha presentat.

Però quina és la nostra Proposició de llei? Doncs és una Proposició que parla de qui són els beneficiaris, que són tots els pensionistes: les pensions de caràcter no contributiu de jubilació i d'invalidesa; les pensions del Fons d'assistència social; les pensions del SOVI; les pensions contributives del sistema de la Seguretat Social per incapacitat permanent, jubilació i viduitat que siguin inferiors al salari mínim interprofessional, i els subsidis vinculats al PIRMI.

I, per què hi posem totes les pensions? Perquè volem que el Govern de Catalunya hi pugui intervenir i pugui fer que tots els ciutadans que vivim en aquest país tinguem els recursos per viure, no per sobreviure, per viure amb dignitat. I, a més a més, també volem que aquesta quantia de l'ajut, com he dit..., hem fet una proposta raonable, i és que en cinc anys s'equipari al 100 per cent del salari mínim interprofessional: el primer any, el 70 per cent; el segon any, el 75; el tercer any, el 85; el quart any, el 90, i el cinquè, el 100 per cent. Però, com he dit, en això estem oberts a la ponència a arribar a un acord. I, ahora, que sigui sobre el salari mínim interprofessional, no sobre l'IPREM o l'IPREM català, perquè el salari mínim interprofessional és a 512,90 euros i l'IPREM ja s'ha rebaixat a 469,80 euros el mes. Si es pren un compromís en un document escrit a l'hora de formar un govern o en un programa electoral, el que cal és complir-lo amb tots els ets i uts.

Vostès també havien oblidat aquest compromís en l'elaboració dels pressupostos per al 2005, i gràcies a les nostres esmenes i a la nostra pressió vostès van afegir una disposició addicional que diu que quan s'aprovi aquesta Llei el Govern ha d'habilitar la partida pressupostària corresponent. Per tant, no tenim cap problema, segons això.

Doncs cal ara que es vegi que aquesta esmena no es va fer per quedar bé, que no es va fer per res, sinó que es va fer per complir-la, i ara tenim l'ocasió de veure-ho; s'aprova la ponència, s'aprova la Llei, i, després, ja, el Govern habilitarà la partida pressupostària, com diuen els pressupostos per al 2005.

També vull aprofitar per recordar que si enguany no s'aprova aquesta Llei ja haurà passat mitja legislatura sense que vostès hagin fet cap gest important. Ja ho sé: vostès deuran dir que ja ho faran, ara quan els toqui el torn d'intervenció. Però no es pot permetre un incom-

pliment com aquest. Com diran a un perceptor d'una pensió no contributiva, per exemple, que cobra 288,79 euros el mes, que no pateixi, que ja ho faran un dia o altre? Avui el cost de la vida posa contra les cordes aquestes persones i les seves famílies. El Govern no els pot donar l'esquena, perquè hi havia el seu compromís. En aquests temes creiem que hi cal tot el rigor.

També dir que un perceptor de pensió no contributiva també es troba que el programa –si és una persona amb disminució– d'ajuda, d'atenció social de persones amb disminució, som al mes de maig i encara no ha sortit, i hi ha persones amb situació de desesperació, mostra de la insensibilitat davant d'aquests col·lectius.

Hi havia un entrebanc, que és una modificació de la Llei que va introduir el Partit Popular. Però des de Convergència i Unió, al Congrés dels Diputats, a través d'una proposició no de llei, hem promogut un acord que permet a les comunitats autònomes atorgar ajuts d'una altra naturalesa; no pensió, no complement de pensió, però sí, per exemple, un ajut social, en la qual cosa tenim totes les competències i ho podem donar als pensionistes residents en cada comunitat.

Aquesta iniciativa, aquesta Proposició de llei que avui presentem, d'una força catalanista com nosaltres, perquè el catalanisme comença amb el servei dels ciutadans i ciutadanes, els que més ho necessiten, va en el sentit de la promoció de les persones, de les famílies. Volem que a Catalunya tothom tingui un mínim d'ingressos per viure amb tota la dignitat. Com he dit abans, no només per sobreviure.

Demanam als grups parlamentaris del Govern i al mateix Govern que deixin de fer gestos i proclames en política social. Aquí, només hi val l'acció política clara i concreta. Els ajuts no cal anunciar-los tant: cal fer-los realitat. Això és transparència, aquesta és l'autèntica transparència de la qual vostès tant parlen. En política social els fets poden anar acompanyats de bones paraules, però amb bones paraules no n'hi ha prou. De res serveixen a un pensionista que no arriba a final de mes.

Vull agrair especialment l'interès de les persones representants de diferents entitats que avui segueixen aquest debat, entitats molt representatives de gent gran, de vídues, de dones, de pensionistes no contributius, etcètera, i els agraïm que siguin aquí, perquè és una manera de sentir-nos, Parlament i societat, més a prop, i això també és important, i quan donem l'esquena a situacions com aquesta és quan política i societat s'allunyen, i per ser a prop cal afrontar-ho amb realisme.

Avui hi ha una oportunitat de fer un acte de justícia social, de millorar les condicions de vida d'unes 600.000 persones, catalans i catalanes. La Carta de drets i deures de la gent gran de Catalunya, que se la va fer seva aquest Parlament i també el Govern de la Generalitat, diu, en l'apartat del principi de dignitat, en el punt cinquè: «Les persones grans tenim el dret a obtenir els recursos econòmics i socials per viure amb suficiència i dignitat; a percebre unes pensions justes, amb especial atenció a les situacions de pobresa, de gènere; a denunciar possibles situacions de maltractament, i a participar dels beneficis del creixement econòmic del país.»

Aquesta Carta es va aprovar i proclamar amb motiu del Dia Internacional de la Gent Gran de l'any 2003, a finals de l'any 2003. Avui, l'adhesió més sincera que es pot fer a aquest text, a aquesta Carta de drets i deures, és posar en marxa la creació d'aquests ajuts socials aprovant la presa en consideració d'aquesta Llei i, en ponència, trobant el consens entre tots els grups parlamentaris per fer un bon servei a aquestes persones que cobren aquestes pensions tan baixes, aquestes pensions, en molt casos –en molts casos–, de misèria.

La qualitat humana d'un país també es mesura quan hi ha capacitat de reacció davant d'una situació d'injustícia social com aquesta. Avui tenim una oportunitat de demostrar la qualitat humana i una oportunitat de posar-hi remei.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots vostès coneixen la voluntat i el compromís del Govern respecte a l'elaboració d'una llei d'ajuts de presenciacions assistencials.

Com ens recordava el senyor Cleries, fa poc més d'un mes en aquesta cambra, fruit d'una interpellació feta pel mateix senyor Cleries a la consellera de Benestar i Família, vam poder copsar aquest compromís i aquesta voluntat. Vam poder copsar, per una banda, com els deia, el compromís i la voluntat; per altra banda, vam poder conèixer el calendari actual amb què està treballant el Govern, i, per altra banda, també, per últim, vam poder conèixer el mètode, o sigui, com s'elabora aquesta futura Llei. Vam conèixer el què, el com i l'amb qui.

El què –permetin–: la voluntat i el compromís d'aquest Govern, recollit al pacte del Tinell, a l'Acord del Govern, que vostès coneixen i que s'ha esmentat anteriorment, i, també, concretament, en l'últim compromís d'aquest Govern, en l'últim compromís pel que fa referència a caràcter temporal, que és l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que el senyor Cleries ens ha llegit parcialment, perquè tot just s'ha deixat el paràgraf, les paraules del mig.

Jo els recordo que literalment l'Acord diu: «Abans del juliol del 2005, el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials estudiaran la situació de les pensions vigents a Catalunya amb l'objectiu d'acordar les mesures tendents a complementar les pensions mínimes, per tal de situar-les, si més no» –o sigui, com a mínim–, «al 80 per cent d'un indicador de rendes propi de Catalunya, per garantir que aquestes pensions assoleixin aquest nivell de rendes al llarg de la legislatura.» O sigui, començar en un 80 per cent i al final de la legislatura acabar amb un increment superior.

Aquest és el compromís i aquest és el calendari amb què està treballant el Govern. I aquest és el fòrum en què ho està fent avui: acord amb les organitzacions sindicals i empresarials per tal de poder portar en aquesta cambra un projecte de llei consensuat i en aquests termes, que són coneguts i explicitats en aquesta mateixa cambra, com deia, per la consellera.

El senyor Cleries fonamenta la seva intervenció, o sigui, la presentació d'aquesta Proposició de llei en un incompliment del Govern pel que fa referència al pacte del Tinell. L'incompliment, el basa ell en una interpretació subjectiva del verb «impulsar». És aquesta la qüestió que estem debatent aquí, que vostè en diu «acompliment», i que el Govern diu: «El Govern ha fet allò que va dir el primer any: impulsar», posar aquest tema damunt la taula, posar-ho a un fòrum amb els agents socials i econòmics per parlar-ne; definir l'indicador en base al qual s'establiran els topalls per gaudir d'aquests ajuts. Entenem que en aquest primer any s'ha donat compliment a allò que deia el pacte del Tinell respecte a la paraula «impulsar». Vostè diu que «impulsar» vol dir que el primer any havíem de tenir aquí, per debatre, una llei. Una interpretació, com deia, subjectiva.

Tot i així, jo vull recordar també què ha passat, a part d'això que he esmentat, aquest primer any. Ha passat que el context que tenim arreu de l'Estat sobre aquesta qüestió és molt més favorable del que teníem anteriorment.

Per una banda, com el senyor López del Partit Popular ens recorda a cada intervenció en aquesta cambra, el Consell de Ministres ha decidit que el salari mínim interprofessional de tot l'Estat espanyol, que fins llavors, fins al juliol passat, feia una doble funció, que era la de pròpiament salari mínim i la d'indicador de rendes, i que acabava sent una perversió, aquesta doble funció, perquè els governs anteriors decidien no apujar el salari mínim internacional, perquè, com que també funcionava com a indicador de rendes, llavors condemnaven un seguit de persones a un salari mínim interprofessional que no pujava, perquè després se'ls descollocava tota una sèrie d'ajudes socials vinculades al salari mínim com a indicador de rendes.

Des d'aquell moment es va decidir crear un indicador de rendes propi, un indicador de rendes no subjectiu, sinó objectiu i objectivable, que s'anomena IPREM. Aquest és l'indicador de rendes que funciona a la resta de l'Estat, i que les comunitats autònomes..., i jo entenc que Catalunya especialment té la capacitat per definir el seu propi indicador de rendes, bàsicament, perquè jo ara no m'allargaré sobre la diferència d'IPC i del cost de la vida que hi ha a Catalunya respecte a altres parts de l'Estat espanyol.

Per tant, definir un indicador de rendes propi per a Catalunya, objectiu i objectivable, desvinculat del salari mínim interprofessional. I no per aquesta qüestió que vostè ha esmentat, senyor Cleries, sinó perquè, com deia, amb el salari mínim interprofessional els criteris no són objectius ni objectivables; amb aquest indicador, sí. Definirem el compromís del Govern des que tindrem al juliol aquest indicador propi de Catalunya, que reflectirà el nivell de vida de Catalunya, i aquest diferencial sobre el cost de la vida a Catalunya respecte a la

resta de l'Estat. I aquest ens servirà per marcar els criteris i els topalls que ha desenvolupar la Llei d'ajuts a prestacions assistencials.

Aquest és un tema que ha canviat, en aquest any, a la resta de l'Estat, i que ens afecta fonamentalment, entenem nosaltres.

L'altre tema que ha canviat: la derogació de la Llei 52/2003, del Partit Popular, que impedia la complementació de pensions. Com sap vostè, és una llei que va sortir per contrarestar una sentència del Tribunal Constitucional que donava raó a la Junta d'Andalusia quan complementava pensions. Això, com ha esmentat el senyor Cleries, ha estat derogat; ens permet complementar les pensions no contributives i també ajudes socials a les pensions contributives, en exercici de les competències d'assistència social de les diferents comunitats autònomes, i de les quals Catalunya té competència plena. Per tant, tenim un marc legal sòlid i estable a l'Estat que ens permet desenvolupar aquesta Llei, sense inseguretats jurídiques i sense crear alarmisme.

Dos factors positius; un context clarament favorable per al desenvolupament d'aquesta Llei.

Com els deia, en quin punt estem? Nosaltres entenem que estem en el camí correcte, que es veurà concretat al període de sessions amb la presentació d'un avantprojecte de llei d'ajuts de prestacions assistencials.

Actualment, s'està treballant en dues direccions. Per una banda, definir l'IPREM, com ja he esmentat, que tindrem els resultats en aquesta comissió conjunta entre el Govern i organitzacions sindicals i empresarials, tindrem els resultats el juliol. I, per altra banda, el Departament de Benestar ja té elaborat un avantprojecte, que en aquest cas, com sap vostè, no afecta únicament el Departament de Benestar, sinó que està en fase de consulta dels altres departaments esmentats, per tal que, quan tinguem l'indicador el juliol, al proper període de sessions, el puguem tenir en aquesta cambra i debatre'l i arribar a acords –que jo crec que sí que hi arribarem, senyor Cleries– sobre l'elaboració d'aquesta Llei, com els deia.

Nosaltres no entenem la... –o sí que entenem, digues-li com vulguis–, la voluntat del Grup de Convergència i Unió d'allò que diu ell de no jugar amb la gent gran o amb la gent que necessita ajuts..., i, paral·lelament, el que està vostè fent és desinformar, interpretar els acords d'aquest Govern de manera subjectiva, tendint a reforçar aquesta línia de treball del Grup de Convergència i Unió, i no atendre ni voler comprendre el calendari de treball que està elaborant el Govern.

Després de vint-i-tres anys, vint-i-tres anys... (*veus de fons*), vint-i-tres anys!, de donar..., i sobretot els últims vuit anys, que jo crec que van ser molt durs... (*més veus de fons*), molt durs per a les persones que reben pensions, perquè van tindre la pensió mínima congelada, els últims vuit anys. Han tingut la pensió mínima congelada, apujant només l'IPC... Amb la qual cosa les persones que tenien una pensió mínima i que cobraven un complement a mínims no podien percebre a final de mes aquella pensió que tant s'anunciava per la tele que pujava, que havia pujat. Vostès hi van donar suport, a aquesta política, senyor Cleries. Jo ho he de lamentar,

però va ser així. Les persones veien per la tele que se'ls apujaven les pensions i que el Govern els deia que apujava les pensions i resulta que les pensions mínimes que més ho necessitaven no pujaven.

Què ha passat aquest darrer any? Per la tele no han vist que apugen les pensions, i les pensions mínimes que més ho necessiten han pujat un 6 per cent. Jo crec que la diferència és substancial. I no crec que valgui la pena endegar un procés de caràcter demagògic, fent, en aquest cas..., creant falses expectatives, que no poden ser, avui, senyor Cleries. (*Veus de fons.*) No, no podem dir que, per molt que votéssim favorablement a aquesta presa en consideració, el mes de setembre seria d'aplicació, aquest complement. Vostè sap que això no és cert ni es correspon a la realitat.

Per tant, fem les coses ben fetes i establim i arribem a un acord en l'elaboració d'aquesta llei, que jo estic segura que sí que ho podrem fer, bàsicament pel bé d'aquestes persones que, malauradament, com vostè diu, hi coincideixen, tenen cada vegada més dificultats per arribar a final de mes, i, per altra banda, també, perquè és una qüestió de justícia social.

Per aquests motius, doncs, com ja he esmentat, no donarem suport a aquesta presa en consideració. Però tot i així esperem que el proper període de sessions puguem comptar –com no ho dubto– amb la seva col·laboració per elaborar una bona llei d'ajuda de prestacions assistencials.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no hi ha cap dubte que si avui s'aprovés la seva Proposició de llei d'ajuts socials a les pensions més baixes seria un gran èxit d'aquesta cambra, però sobretot seria un gran èxit per a totes les persones que en són perceptores, d'aquestes pensions més baixes.

Però aquest èxit –aquest èxit– malauradament seria una flor d'un sol dia. I ho dic, que seria malauradament, perquè millorar aquests ajuts no passa exclusivament..., la millora dels ajuts a les pensions més baixes no passa exclusivament per aprovar la Proposició de llei que avui ens presenta; passa per aprovar un marc legal propi a Catalunya en matèria de prestacions econòmiques.

Jo no voldria entrar en discussions, però a atribuir –atribuir– que la situació actual dels pensionistes a Catalunya és..., o que l'única responsabilitat d'aquesta situació es deu al Govern del tripartit, jo hi estic totalment en desacord.

I aquí voldria tindre en compte antecedents que han motivat aquestes situacions. I voldria recordar –i voldria recordar– que l'any 90 es va produir una situació important pel que fa al tema de les prestacions de les pensions més baixes.

Vostès, el Govern de Convergència i Unió, van renunciar –van renunciar– a les prestacions considerades d'assistència social, prestacions d'exclusiva competència autonòmica que el Govern de Convergència i Unió va canviar en concepte..., amb d'altres consideracions. Va permetre que, a través de la Llei 26/90, del 20 de desembre, per la qual s'estableixen a la Seguretat Social prestacions no contributives, es creés per primera vegada dins del sistema de la Seguretat Social les pensions no contributives, i que perdés la Generalitat –i que perdés la Generalitat– unes competències que ja havien estat transferides, que avui ens permetrien incrementar aquestes pensions, unes competències que ja havien estat transferides i gestionades amb anterioritat.

El conseller de Benestar Social –nom que tenia el departament en aquella època– va signar el dia abans de l'aprovació de l'esmentada Llei, casualment, va signar, un conveni amb el Ministerio de Asuntos Sociales. I en la seva última clàusula –això és de consulta pública– es comprometia a retirar tots els recursos iniciats en el Tribunal Constitucional o que s'havien iniciat per la via contenciosa.

Per tant, malgrat que la Llei suprimia els subsidis de garantia d'ingressos mínims, suprimia les pensions assistencials, la Generalitat no va recórrer davant el Tribunal Constitucional. I amb aquesta operació es buidava –es buidava– la Generalitat de les competències de les prestacions econòmiques d'assistència social existents en aquell moment, es buidava la Generalitat de les competències en les prestacions econòmiques d'assistència social existents en aquell moment i de la competència exclusiva.

Vostès eren coneixedors que fent aquesta delegació de competències seria difícil actuar des de Catalunya per resoldre la situació econòmica de les pensions més baixes. I vostès no varen ser capaços, els anys posteriors, de corregir decisions poc encertades. Només –sí, és veritat– l'any 2003 van complementar les pensions de les persones perceptores de pensions de viduïtat, les més baixes, però també, per cert, a través d'una iniciativa d'Esquerra Republicana.

Ara ens toca treballar més que mai amb el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales, perquè hem de recuperar unes competències que abans de l'any 90 eren nostres. I, si més no, ho hem de fer, hem de seguir treballant perquè les competències són de l'Estat, i la responsabilitat d'assegurar la dignitat d'aquestes prestacions també ho és. I això és el que va voler Convergència i Unió en un moment dels seus mandats.

Amb tot, el Govern de la Generalitat, el Departament de Benestar i Família, té el compromís d'impulsar la Llei de prestacions, i ho farà –i ho farà. En aquest moment s'ha fet l'avantprojecte. La consellera, a més, ha volgut que aquest compromís no respongui només a una voluntat política: ha volgut que aquest compromís quedi segellat a través de l'Acord estratègic, on s'especifica la voluntat d'aplicar ajuts per tal de complementar temporalment les pensions més baixes, mentre l'Estat, que n'és l'Administració competent, no les dignifica.

Vostès estan venent fum amb aquesta Proposició, perquè la plantegen amb supòsits que serien recorreguts de

manera immediata. Vostès no tenen en compte la Llei 4/2005, del 22 d'abril, sobre efectes en les pensions no contributives dels complements atorgats per les comunitats autònomes. Vostès saben que limita el 25 per cent –el 25 per cent– el complement de les pensions. La proposen, entenc, amb una doble intencionalitat: per una banda, poder dir que el Govern tripartit no fa política social, però per l'altra, en el cas que avui fos aprovada, dir que el Govern de l'Estat n'impedeix l'aplicació. Una bona estratègia política, com el seu discurs, amb el qual no estava defensant l'increment de les pensions; vostè ha ficat en el mateix sac tots aquests desacords que té amb la política del Departament.

D'altra banda, l'article 2, l'apartat e, i l'article 3 només fan perceptors de complements aquells que acreditin estar per sota del salari mínim interprofessional. Amb aquesta Proposició de llei volen excloure gran part del col·lectiu de les persones perceptores de viudetat que actualment cobren l'ajut de la Generalitat. Fa pocs dies reclamaven l'increment del topall que limita l'accés a les ajudes, i avui les exclouen de les possibles millores en les seves prestacions.

La llei no pot excloure ningú, no es pot fer amb precipitació i amb poc rigor, com les que vostès han presentat. Abans que finalitzi aquesta legislatura tindrem la Llei de prestacions, i de moment mantindrem els ajuts econòmics assistencials a prop de les cent vint mil persones que actualment els reben.

En la seva exposició de motius fa referència a l'Acord del Tinell, en què hi ha el compromís d'impulsar durant el primer any de legislatura la Llei de complements de pensions. I diu: «Transcorregut aquest període...» –llegeixo textualment el que exposen vostès en la seva exposició de motius–, diu que «transcorregut aquest període sense que s'hagi donat compliment a aquest compromís, Convergència i Unió considera prioritari promulgar aquesta llei». Els he de dir que per Esquerra també. Però posem les coses clares, no se'ns acusi d'incompliment, perquè a hores d'ara –i ho vaig mirar en el diccionari per si fos el cas que anava molt confosa– el verb «impulsar», segons definició, vol dir «donar impuls a una activitat; moure a obrar, a fer alguna cosa...» Vostès han confós «impulsar» pel verb «fer». El pacte del Tinell diu «impulsar».

El Govern no ha fet cap incompliment, no ens acusin que hàgim fet cap incompliment, perquè s'ha donat l'impuls, i s'ha donat l'impuls durant el primer any d'aquesta legislatura a l'avantprojecte de la llei, hem fet coses per impulsar la llei, hi estem treballant, i aquesta llei serà aprovada en aquesta legislatura. I espero que en el moment en què sigui presentada en aquesta cambra puguem comptar amb el seu recolzament, perquè aquí del que estem parlant, al que ens estem referint avui, del que es tracta és de sumar esforços, no de dividir esforços. Ara bé, tenim un problema pressupostari important; però no tenim cap problema amb la voluntat política per tirar-ho endavant.

Amb tot això, el nostre posicionament –no li puc dir una altra cosa– serà votar en contra d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres recolzarem aquesta Proposició de llei. Voldria exposar alguns motius pels quals ho farem i, després, també fer algunes reflexions.

La primera és perquè l'arranjament de les pensions i pagar les persones que tota la vida han treballat o la gent que arriba al que se'n ve a dir habitualment «la tercera edat» –encara que a mi és un terme que no m'agrada– és quelcom de justícia i és una de les raons que jo crec ens ha d'impulsar tots plegats a estar aquí.

La segona és més d'ordre polític. Certament, ja s'ha dit moltes vegades que un és esclau del que diu, i no pas dels seus silencis. I la veritat és que les promeses d'una espècie de món diferent, millor, feliç i perfecte que se'ns havien fet abans de l'adveniment d'aquesta nova era que representa el Govern del tripartit eren tan absolutament fantàstiques que un ara és esclau del temps, de les seves pròpies incompetències i del temps dedicat a barallar-se els uns amb els altres i no acomplir els seus compromisos per tal de construir ni que sigui una petita part d'aquest món perfecte i feliç que vostès ens van prometre.

I, per tant, ni que sigui perquè aquesta proposta posa de manifest les seves mancances, també és benvinguda, encara que permetin-me que els digui que la primera part del que he dit és, per nosaltres, el 99 per cent de la raó per recolzar aquesta, i la segona només un 1 per cent.

També els voldria dir una altra sèrie de coses. La política de prestacions i de pensions en el que portem de legislatura fins ara ha entrat només en aquest Parlament per situacions que en podríem dir «botxornoses» –i ja sé que és un terme que és, en català, poc acurat. Els problemes que hem tingut amb el tema dels complements de les vídues, que s'ha esgrimit com un mèrit del tripartit, i jo crec que ha sigut un mal exemple per part de les persones que m'han precedit en el torn de paraula, perquè al final no quedava clar si cobraven, si no cobraven, si havien de tornar els diners... Tot plegat, pel que es pagava, costaven més el *mailing* i la carta i el temps esmerçat que no pas els diners que es pagaven a les vídues, i, per tant, aquest no crec que sigui un bon exemple.

No entraré ara a discutir el que és el fons de la proposta. Certament, al darrere d'això no hi ha un estudi econòmic i comptable; no sabem, per tant, si la proposta del Grup de Convergència és viable en el sentit de fer que es puguin equiparar les pensions, totes, a un mínim del sou mínim interprofessional en el termini de cinc anys que ens proposen el Grup de Convergència i l'il·lustre diputat, el senyor Cleries. Però sí que ho proposem perquè la presa en consideració d'aquesta proposta i la creació de la conseqüent ponència ens obligarien a tots a fer un debat comú sobre el que és la política de prestacions a les persones grans i de complement de pensions per part del Govern de la Generalitat, i només per això ja ho recolzaríem.

Vull dir una sèrie de coses que fins aquest moment no s'han volgut tocar, potser perquè tots vivim una època en què la bonhomia i allò políticament correcte ens envaeix a tots. És veritat que la proposta és fàcilment defensible des del punt de vista que a Catalunya tenim un cost de la vida més elevat que moltes altres zones de l'Estat espanyol; és veritat també que aquí tenim una inflació més alta que altres comunitats autònomes, com també és veritat que aquí es paguen més impostos i hi han més taxes que a altres comunitats autònomes, i aquí també en tenim una part de la responsabilitat.

També creiem, però, que al final la millor manera de millorar les pensions de les persones grans són les coses més senzilles i que moltes vegades no fa falta inventar-les. La millora de la base reguladora de tots els cotitzants, perquè al final, quan arriba el moment de la jubilació, puguin cobrar més, és un sistema més senzill que anar-nos inventant cada un de nosaltres una proposta sobre com millorar les pensions de les persones. Reduir les jubilacions, millorar el mercat de treball i fer que tinguem més cotitzants... –a les prejubilacions, em referia, disculpin-me–, aquestes són propostes simples que formen part d'una política econòmica que ha de portar a terme un govern i que permeten fer molt més fàcil el pagament de millors prestacions, un cop les persones arriben a les èpoques de la seva jubilació.

Hi han altres propostes que també es podrien fer i que segurament són més complexes, però al final, amb un govern com el que vostès tenen, que diuen que vostès codecideixen amb al Govern espanyol, que negocien de forma bilateral, nosaltres suposem que els seria fàcil de posar-ho sobre la taula. Per exemple, el debat sobre si les pensions de viudetat poden ser o no complementàries amb el SOVI; el debat sobre tots els sectors professionals en què en aquests moments, en alguns casos sí, en altres casos no, una persona, un cop arriba a la jubilació, pot complementar una part del seu temps treballant i una altra part del seu temps cobrant una jubilació. Vostès que, el dia d'avui, es consideren cogovernants no només de Catalunya, sinó que pretenen imposar el seu punt de vista al conjunt del nostre país, suposem que, propostes com aquesta, les podrien posar sobre la taula i també podrien formar part del debat d'aquesta ponència sobre què és el que nosaltres proposem al Congrés dels Diputats.

Hi han qüestions que fins a aquest moment no s'han tocat. S'ha de perllongar o no el temps en què una persona treballa fins als setanta anys? Quina és l'opinió que vostès tenen? Perquè el fàcil és dir: «Tots estem a favor que la gent cobri una jubilació més elevada», faltaria més!, i tant! Però i tot el que hi ha al darrere? Qui pagarà aquest increment de les pensions? Incrementarem a la gent les cotitzacions a la Seguretat Social? Perquè fa uns dies els sindicats han vingut a dir que estan disposats a discutir amb el Govern i amb les patronals una reducció d'aquestes cotitzacions. Quina és l'opinió que el tripartit, més enllà de la bonhomia i d'aquesta solució mundial de tots els problemes, des d'aquest petit espai en què estem, ens proposa? S'arribarà algun dia, com proposen els experts, a poder capitalitzar –com es fa amb els plans de pensions privats– tota la jubilació de cop i que després el jubilat s'administri això? Són documents que han emès moltes vegades conselleries

del Govern, o l'institut d'estudis de «la Caixa» i altres institucions. Quina és la posició que el Govern tripartit, més enllà de tirar-nos avui els plats pel cap, avui per les pensions i demà vés tu a saber a raó de quin tema, quina és la posició que sobre això tots vostès tenen?

En el fons, que estiguem discutint això és un fracàs del Pacte de Toledo. En l'acord de Toledo, que representa que varen signar tots plegats, un dels punts clau era treure la discussió sobre el tema de pensions de la política, i aquest era un dels punts clau. Que, això, ho estiguem discutint aquí en aquests moments posa de manifest que tots ens portem aquest acord de Toledo que gairebé ningú s'ha llegit a la boca, però que en el fons ningú ho compleix.

Diu la senyora Segú: «Els últims vuit anys han estat molt durs.» I tant. En aquest país molts pensionistes cobren molt pocs diners, i no s'ho mereixen. Però les coses com siguin: document de l'institut d'estudis de «la Caixa», pàgina 49, es titula el document «La reforma de les pensions davant la revisió del Pacte de Toledo»; i diu: «En successives ocasions, des de l'any 97, s'han consolidat augments de les pensions per sobre de l'IPC, el valor present descomptat del qual representa mig bilió de pessetes.» Senyora Segú, o s'equivoca el centre d'estudis de «la Caixa» o s'equivoca vostè.

Més qüestions que ens haurien de preocupar i que nosaltres, per si mai acaben decidint de crear aquesta ponència, volen vostès que nosaltres posem sobre la taula. En el fons aquesta proposta és, en part, el trencament del principi de caixa única. Nosaltres creiem que és molt més raonable una evolució del Pacte de Toledo, que és molt més raonable la modificació de les condicions en les quals les persones en aquests moments arriben a la jubilació i reben unes prestacions, i que puguin cobrar més diners des d'un bon principi, amb un acord que ens impliqui a tots, a tot l'Estat o a tot el país; m'és igual la terminologia que vostès vulguin fer anar.

Ara ens hem de fer una sèrie de preguntes. Quan tot això es posi en marxa, què passarà? Quines seran les persones que tindran dret a rebre aquestes percepcions complementàries? Els que han cotitzat tota la seva vida laboral a Catalunya? Els que s'hi han empadronat tres dies abans d'arribar a la jubilació? I, si un jubilat català que ha treballat i ha cotitzat tota la vida aquí, perquè els seus fills o perquè ell se'n vol anar a viure, per exemple, a Cantàbria o a La Rioja, se'n va de Catalunya, perdrà aquest complement que li està pagant la Generalitat? Perquè, si ho argumentem sobre la base que aquí la vida és més cara, aleshores resulta que també l'hi podríem treure. Quina és la posició que té el Govern tripartit sobre totes aquestes qüestions?

En essència, el que pretenem fer amb aquests complements és quelcom difícil. En una economia cada vegada més globalitzada, nosaltres el que pretenem fer és una cosa estrictament del nostre indret. I un s'acaba preguntant: als proposants i als replicants, què els interessa més: els pensionistes, o posar de manifest que nosaltres ens sentim diferents envers la resta dels espanyols? Què ens importen més: les pensions de les persones grans, o donar una mostra que anem camí vés tu a saber cap a quin lloc? Jo em temo que en el fons, no a tots vostès,

però a una part dels presents, els importa molt més posar de manifest que se senten diferents –que jo, personalment, no em sento diferent– que no pas la política de les pensions.

En definitiva, vostès tenen influència, diuen que volen codecidir, diuen que volen cogovernar, tenen a les seves mans poder influir sobre el Govern central, sobre una modificació global de la política de pensions, i nosaltres creiem que, un cop haguessin fet això, després podrien decidir sobre quines són les coses que en el marc de les nostres competències podem fer a casa nostra per les persones grans.

És perquè creiem que aquest és un debat molt important i que la gent gran de Catalunya s'ho mereix tot i tota la nostra atenció, la raó per la qual nosaltres votarem la presa en consideració i esperem que si això avui, com se'ns ha dit, no surt endavant, pugui ser ben aviat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar saludant els membres de l'Associació de Pensions No Contributives que estan aquí acompanyant-nos amb el seu president, Enric Soriano, perquè lògicament tenen un interès molt directe amb el tema que estem tractant. (*Remor de veus.*)

I em permeto comentar-los que m'alegrarà molt més que puguin acompanyar-nos el dia que fem, efectivament, l'aprovació de la Llei per establir complements a les pensions més baixes, com..., que es farà efectiu a partir del compromís de l'actual Govern, assolit en l'Acord del Tinell, i que esperem que ben aviat pugui fer-se efectiu, i, per tant, que puguem fer l'aprovació d'aquesta Llei; no, per tant, a través de la proposta que s'ha fet avui, sinó a partir del que vindrà de l'actual Govern.

Perquè jo voldria començar situant una mica més la situació del que estem parlant. Perquè la situació de les pensions prové, per una banda, del que és tot el que és la política de l'Estat amb relació a les pensions i els complements que es poden establir des de la comunitat autònoma.

I, què ha passat el 2005? El 2005 hi ha hagut un increment de les pensions més baixes, però en aquest increment de les pensions més baixes, resulta que les pensions no contributives i el SOVI, les dues, són les que menys han pujat. Això ho saben molt millor que jo els perceptors d'aquestes pensions. Així com les pensions contributives i les de viduitat van pujar una mitjana d'un 6,5 per cent, en uns casos, i d'un 5 per cent en uns altres casos, resulta que les pensions no contributives i el SOVI van incrementar-se només un 3 per cent, tenint en compte que són les més baixes –tenint en compte que són les més baixes– i que estem parlant d'unes pensions que no arriben als tres-cents euros al mes; per tant, un increment inferior sobre pensions molt baixes.

Això posa al límit el sistema i posa al límit, sobretot, la situació de les persones que estan rebent aquestes pensions.

Quins arguments es donen o es van donar en la Mesa de la Seguretat Social per no..., per la resistència a uns majors increments en aquestes pensions?

Un dels arguments és que no es vol que es debiliti la contribui... –ara no em surt la paraula, és tan difícil!–, el sistema basat en la contribució, eh?, amb la «contributivitat» –això, ara m'ha sortit bé! (*Veus de fons.*)

És a dir, de fet –de fet–, l'argumentació que s'exposa, que jo, precisament, vull relativitzar aquí i vull qüestionar aquí, és que si s'incentiven les pensions més baixes, les no contributives –és a dir, aquells que no han contribuït suficientment al sistema–, es posen incentius per no contribuir al sistema.

Però, si ho vull relativitzar és perquè, precisament –precisament–, l'afiliació i la cotització sovint no són un acte voluntari dels treballadors. Que moltes vegades són les empreses..., i moltes de les situacions en què es troben avui els que reben pensions contributives són de dos tipus: o bé les empreses no han cotitzat els anys suficients amb independència a la voluntat del treballador, ho han fet per imports més baixos, o bé la situació de moltes dones que no han arribat a cotitzar mai, precisament pel paper social que tenen les dones en la nostra societat, i amb independència que treballassin o que moltes de les seves feines fossin en el marc de l'economia submergida o en el marc familiar. I, per tant, són situacions que estan castigant, de manera injusta, aquest sistema.

I un altre dels arguments que s'utilitza és que encara que en aquests moments la Seguretat Social té un superàvit, aquest superàvit no ha de ser utilitzat de manera que pugui posar en perill els anys següents, i, per tant, la sostenibilitat del sistema.

Això, que en part és veritat, en part tampoc ho és, perquè, en definitiva, no podem tampoc ser solidaris amb les pensions del futur congelant la situació dels pensionistes d'avui. Hem de pensar en el futur, però hem de contemplar, també, la situació de les persones d'avui.

I, tenint en compte que en la nostra Constitució –la Constitució que, de fet, està en aquests moments vigent– es diu que els poders públics garantiran mitjançant pensions adequades i periòdicament actualitzades la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat..., clar, pensem que és evident que aquesta suficiència econòmica no es garanteix amb pensions que no arriben als tres-cents euros, i que, per tant, cal fer esforços per incrementar aquestes pensions més baixes.

Això, per tant, que es pot aplicar a la situació de la política de l'Estat que regula el sistema de pensions, també es pot aplicar, i això justifica la necessitat, efectivament, d'establir complements en les pensions més baixes per part de les comunitats autònomes.

Sabem –i això s'ha explicat, s'ha dit aquí– que hi ha hagut dificultats de poder-ho tirar endavant precisament perquè el Partit Popular va posar pals a les rodes, va establir lleis per poder impedir que les comunitats autònomes poguessin exercir aquesta potestat. Això s'ha

desbloquejat, s'ha desbloquejat amb el Govern, a partir de la decisió del Govern del PSOE i el que es va debatre en el Congrés dels Diputats, i, per tant, en aquests moments hi ha un altre escenari; això s'ha desencallat, i, per tant, podem, des de Catalunya, com també des d'altres comunitats autònomes, establir aquests complements en les pensions.

Mirin, no vull entrar en qüestions semàntiques de si impulsar significa una cosa o no una altra, perquè el que cal fer és fer la Llei i que es puguin..., poder arribar a percebre aquests complements a les pensions. Això, diguéssim, no ho podem justificar si es fa o no es fa per qüestions semàntiques.

Com tampoc vull entrar, encara que podria fer-ho, i de sobres, amb el que va fer Convergència i Unió en els anys anteriors, i, per tant, amb la hipocresia de les propostes actuals, perquè, en definitiva, va estar donant suport al Partit Popular quan aquest impedia establir complements a les pensions o a les comunitats autònomes, o en no fer compatible el SOVI amb altres pensions.

Em podria entretenir també en això, però no ho vull fer. Vull insistir –hi vull insistir– en el compromís del Govern per fer aquest Projecte de Llei per a l'ajut a les pensions més baixes. Vull insistir en el compromís d'aquest Grup Parlamentari per tal que aquesta Llei pugui assentar-se, i, per tant, fer la tasca que fem els grups parlamentaris d'impulsar l'acció de Govern, eh?, i, per tant, de fer possible que pugui presentar-se amb la màxima urgència. (*Remor de veus.*)

Hi ha preocupació per part del nostre Grup que el Projecte de Llei no estigui en situació més avançada. Volem la Llei. És necessària. És un compromís del Govern. Està en els acords del Tinell. El Govern hi està treballant. Considerem que s'han d'accelerar aquests treballs. I torno a insistir que el compromís del nostre Grup és d'insistir en la urgència, en el fet que això es faci al més aviat possible; que, si pot ser abans de l'estiu, no s'esperi al setembre perquè és totalment necessari, és just, és urgent... De fet, hi ha situacions de difícil espera, ho entenem molt bé, i és insuportable sovint l'espera de no haver aquests complements, que encara no es puguin fer efectius. I, per tant, entenc que, a partir d'aquest compromís que ha assolit el Govern i que el nostre Grup, evidentment, té també, podem estar discutint ben aviat en aquest Parlament, de manera efectiva, el Projecte de Llei que farà realitat el complement a les pensions.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. El senyor Cleries demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Cleries i González

Sí, senyor president, demanava la paraula per contradiccions. Perquè han dit que jo desinformava, i, en tot cas, voldria aclarir-ho. Em sembla que...

El president

Intenti demostrar realment que són contradiccions, perquè, si no, li retiraré la paraula. Té trenta segons.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Sí, senyor president. Són contradiccions perquè el pacte del Tinell diu «aprovada al Parlament la seva presa en consideració», i no el que estan dient, perquè la presa en consideració és el que estem fent avui, i diu que el primer any es farà presa en consideració.

El president

Senyor Cleries, això no són contradiccions.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Home! És una contradicció perquè diu que jo... Senyor president, em sembla que sí... Bé. I després, la segona contradicció, si em permet, és que la Llei del Partit Popular que impedia les pensions, qui ha fet la Proposició no de llei és Convergència i Unió i qui ha fet compatible el SOVI és Convergència i Unió amb una proposició no de llei que reclamem des de fa anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Cridem a votació.

(La Sra. Segú i Ferré demana per parlar.) Senyora Segú...

La Sra. Segú i Ferré

Per contradiccions, senyor president.

El president

Contradiccions, de què?

La Sra. Segú i Ferré

Sí, respecte a una consideració que ha fet el senyor López del Partit Popular i l'informe de «la Caixa». Les meves...

El president

Trenta segons...

La Sra. Segú i Ferré

Les meves paraules han estat que el que vam mantenir congelades o amb uns increments només limitats a l'IPC són les pensions més baixes, no el conjunt de pensions a què fa referència l'informe de «la Caixa»; només això.

(Pausa.)

El president

Abans de començar la votació els recordo... (*Remor de veus.*) Abans de començar la votació els recordo que no veuran el mapa del resultat, tan sols el resultat amb números.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei d'ajuts socials per a les pensions més baixes ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 71 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre els programes d'innovació educativa
(tram. 300-00958/07)

El següent punt de l'ordre del dia, el tercer, és la interpellació al Consell Executiu sobre els programes d'innovació educativa, presentat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

(*Remor de veus.*)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, quan baixava aquest matí des del meu poble, Olost, anava pensant que és important que aquest Parlament de tant en tant tingui, si més no, debats, interpellacions que parlin del món de l'educació. I per què ho dic això? Ho dic perquè tots, generalment, hem parlat, ens hem omplert la boca, que l'educació és la principal prioritat del país. Aquest és un dels aspectes o pilars fonamentals per assolir una societat més cívica, més culta i més moderna.

Evidentment parlem d'aspectes filosòfics, però que alhora s'han de fer realitat. Amb aquest missatge –que no només és un lema buit de contingut, sinó que és un referent i un objectiu, diria llum i guia, de la nostra acció política– és amb què es presentava el partit al qual represento. Situem l'educació dins l'àmbit de la societat del benestar i de la igualtat d'oportunitats. Hem de garantir objectius mínims: formació de la personalitat, creixement psicològic i social i desenvolupament de potencialitats i capacitats individuals compatibles amb l'excel·lència educativa. Especialment s'ha de centrar en els joves i la infància per a permetre una participació efectiva en la societat amb la igualtat de drets i deures però en el benentès que la formació s'ha de donar al llarg de tota la vida. Calia, cal, un compromís per a l'educació a Catalunya. En aquest sentit, el Pacte nacional per a l'educació és una mostra evident de l'aposta que fa vostè i el Govern de Catalunya. Creure positivament en l'educació és la millor aposta per a construir el futur. Per això, per a pensar en l'educació del present i repensar la del futur, cal sentir-nos protagonistes i possibilitar el protagonisme de tots els membres que participen del fet educatiu i, per tant, responsables de poder fer coses que ningú més no farà per a nosaltres.

En la seva compareixença en la Comissió de Política Cultural del mes d'octubre, vostè va detallar diferents àmbits de millora per al curs d'enguany, 2004-2005. Vostè ens parlava que s'han incorporat 2.200 nous professionals de l'educació, una mesura que és, de ben segur, oportuna, però que no resol totes les mancances. Ho hem dit moltes vegades: el tema econòmic, el finançament és importantíssim, però calen també altres aspectes.

S'ha dotat d'auxiliars d'educació infantil, i la incorporació experimental d'integradors socials en determinats centres educatius públics. Començava l'aplicació del Pla per a la llengua i la cohesió social amb 594 aules d'acollida als centres públics i 100 a centres concertats,

148 assessors i assessores per donar suport als centres educatius i 10 coordinadors/coordinadores territorials.

Pel que fa al Pla contra el fracàs i la millora del rendiment escolar de l'alumnat va dir que és i seguia sent una de les prioritats del Departament d'Educació, que té previstes per a aquesta legislatura. I ara estic mirant algun diputat que en referides ocasions així ens en parla. Això no obstant, vostès ja han començat algunes de les actuacions, perquè, evidentment, allò que algú demanava que havia de ser un pla de xoc, vostès l'han començat però algú es pensava que era una cosa tan tangible que es diria només pla de xoc, i en tot cas creiem que són diferents aspectes que s'han de tractar de manera interdepartamental, de manera transversal, i que, per tant, tot ajuda si és la voluntat de corregir aquests dèficits que, òbviament, tots reconeixem que hi són.

S'han creat aules obertes, crec, en noranta instituts, per al tractament de la diversitat de l'alumnat. S'han creat unitats de suport a l'educació especial en vint-i-cinc centres docents públics. S'incrementen o han incrementat les plantilles dels equips d'assessorament i orientació psicopedagògica, els EAP, amb cinquanta psicopedagogs, i es garanteix la dotació d'assistents socials en tots els EAP.

S'ha iniciat el reforç de l'educació infantil, amb la dotació d'educadors i educadores infantils en determinats centres de primària, i s'inicien de manera experimental les primeres incorporacions d'integradors socials en alguns centres educatius. Es reforça també un fet importantíssim, que jo sempre he defensat, que és la coordinació pedagògica entre el que haurien de ser els centres de primària i els centres de secundària.

Totes aquestes actuacions suposen una inversió important, de ben segur, i com és ben conegut per tothom, les necessitats del país en diversos àmbits també són molt importants. I hem de dir que segurament el Govern ha prioritzat totes les necessitats socials, enfront, segurament, d'altres necessitats, perquè era on calia en primera instància insistir i treballar-hi més.

Per això, jo que sóc una persona optimista de mena, crec que podem ser optimistes. No podem permetre que ens caigui el tema del pessimisme, la llei de Murphy, tantes vegades comentada, que sembla que tot sempre pot anar pitjor. Jo crec que vostès han redreçat en bona manera la situació i, per tant, a més a més, com ha dit moltes vegades, han creat il·lusió en els professionals de l'ajuntament... –perdó, un creu en el fet de l'ajuntament, no?, que un és alcalde i llavors a vegades un confon una mica les circumstàncies, no?–, és a dir, segur que difícilment en cap moment tindrem prou recursos, però segur que per assolir el nostre nivell de qualitat que volíem, però, hi hem d'anar tendint. I en aquest sentit creiem que la cosa s'està reorientant, que s'està iniciant una nova etapa per a l'educació a Catalunya, i amb la confiança i el convenciment que l'educació és de veritat una prioritat del Govern, crec que ens en podem sortir.

Ens anunciava la introducció de mesures qualitatives que aportessin propostes innovadores en el nostre sistema educatiu. En aquest sentit, ens deia que durant el curs tindria ocasió d'anar presentant un conjunt de pro-

grames o plans d'innovació educativa que centressin l'interès en aspectes tan diversos com l'aprenentatge de les llengües estrangeres, les TIC, el programa d'estímul i foment de la lectura, el programa de «Salut i escola» i d'altres que també els hem vist reflectits en el Pla d'educació 2004-2007.

La vaig interpellar amb relació a les mesures que havia adoptat per afavorir una millor convivència en les aules i als centres, que no vol dir res més, també, que viure a l'escola les circumstàncies de la vida i constituir-les com una oportunitat rica i real per aprendre més enllà de les dificultats, que també, òbviament, s'han d'abordar. S'han signat, si no ho tinc mal entès, convenis amb vint-i-cinc ajuntaments per desenvolupar els plans educatius a l'entorn de..., no sé si em quedo curt, però crec que són vint-i-cinc ajuntaments que col·laboren amb l'escola en la tasca d'educar i de cohesió social. Per primera vegada, i crec que aquest és un punt importantíssim, s'ha formulat una proposta sistemàtica i pública que neix de la premissa que l'educació és una tasca de tota la societat i no exclusivament de l'escola, que això a vegades als mateixos professionals de l'ensenyament els queia, aquesta tanta responsabilitat, que aflorava en ells allò que a vegades hem dit, doncs, d'un cert pessimisme.

Estic plenament, doncs, convençut que l'educació de qualitat que defensem hauria de mesurar-se tenint molt present qüestions com ara l'autonomia de centres, fet en el qual un creu personalment molt. Evidentment una autonomia voluntària, però que s'hi ha d'arribar i que segurament la majoria de professionals i de comunitats educatives acceptaran.

L'existència de projectes educatius inserits en la realitat social. Una bona pràctica de l'avaluació interna i externa dels centres. És important l'avaluació per després poder créixer i poder analitzar els dèficits que s'han produït en les experimentacions de qualsevol tema, amb els currículums, etcètera. És a dir, jo també crec important una definició del perfil del professorat, que el capaci per posar en marxa els projectes. És a dir, en definitiva, impulsar una escola innovadora.

Segur que Catalunya, i jo en conec, disposa de molts centres i professors amb una gran riquesa innovadora i que sempre s'han caracteritzat per trobar solucions creatives a les dificultats i els problemes que sorgeixen en la tasca educativa. De totes maneres em sembla adequat donar una cobertura més estable i garantir uns recursos determinats a innovacions que ja estan molt esteses en el centre del nostre país.

Sovint els temes d'educació no són notícia si no van acompanyats d'elements negatius, i això ho veiem massa vegades en els mitjans de comunicació. Això acaba provocant el que deia abans, un clima de pessimisme que pot acabar afectant el professorat, els estudiants i la societat en general. Evidentment això no és exclusiu de l'educació i afecta també molts altres àmbits. Les coses positives generalment no són notícia i els avenços mai són suficients. Els que som gent de l'educació, i com a tals som models de referència, no hauríem de caure en el parany de la difusió del pessimisme. Podem ser crítics però alhora cercar el millor, però ens cal ser positius cercant solucions als problemes.

És en aquest sentit que tota la bateria de plans de millora o plans d'innovació, que des de la seva conselleria han anat començant, que li voldria formular una colla de preguntes sobre aquests nous plans d'innovació. En primer lloc, un aspecte de quins són els objectius en general: quin abast tenen, quins ajuts rebran els centres, quina formació s'adreçarà al professorat, amb quin pressupost es compta.

Crec que li he comentat, en el passadís aquest matí, allò prenent un cafè en llet, que m'he trobat, doncs, directors de centres de recursos pedagògics que deien: «Anem a una reunió dels plans a l'entorn de quin serà el nostre paper.» Crec que ja ho saben, perquè ja els van reunir, però bé també li demano a vostè, perquè en tot cas la cambra en tingui coneixement. (*Veus de fons.*) No, no..., els ho preguntava jo, no m'ho deien ells, eh?, els ho preguntava jo. No és que no ho hagués llegit, però en tot cas està bé d'interviuar, això vol dir que estem al peu del canó i, per tant, toquem de peus a terra i, per tant, ens movem. I crec que això és important. I als diputats territorials, en aquest sentit, és la feina que ens agrada.

Permeti'm, doncs, que de manera més específica li demani que ens pugui informar del de biblioteques i el gust per la lectura, el que s'ha conegut com a Puntedu; del de consolidació del català als centres docents –que desitjo que potencii l'ús i el respecte al dret lingüístic de tots els alumnes, i que crec que potser més que un programa d'innovació diríem que té altres aspectes col·laterals, però que és important remarcar–, i del Programa cooperatiu per al foment de la reutilització de llibres de text, que aporta solucions al problema que representa per a les famílies l'adquisició de llibres de text. Crec que és una mesura que, a més a més, la societat esperava, la societat accepta molt bé, i crec –li ho he de dir amb sinceritat– que, per dir-ho d'alguna manera, la foto de l'altre dia és molt important, eh?, que les AMPA i, d'alguna manera, la comunitat educativa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...veu en aquesta innovació o, en tot cas, en aquesta gest, en aquesta actitud una millora important.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El president

Té la paraula, l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat Freixanet, l'objectiu dels programes d'innovació educativa és afrontar els reptes que la societat actual planteja, temes com la gestió de la informació i el coneixement o la igualtat d'oportunitats. Però vostè ha fet una exposició molt àmplia amb els termes, que, de ben segur, en la compareixença que jo vaig fer a la Comis-

sió, que intentava endreçar i exposar, diguéssim, amb més concreció.

Jo li diria que en aquest moment hi ha tres qüestions per nosaltres bàsiques, i entraré amb detall en les d'innovació, que són: infraestructures, innovació i millora de gestió. I en la gestió hi ha el que vostè deia d'autonomia de centres, la formació necessària en la cultura del treball en xarxa, la transversalitat... És a dir, aquesta conselleria és una conselleria..., aquest Departament és el d'Educació, i el canvi també té a veure, precisament, amb aquest canvi de visió, de gestió, de treball en xarxa, més enllà dels mateixos centres educatius i de cara a la societat, obrint-los, no?, i també amb tot el que és el treball més enllà de l'horari escolar.

Pel que fa als programes d'innovació, en especial hem d'impulsar, com li dic, el treball d'accions transversals i de noves metodologies. A més, des de l'Administració també hem d'ajudar a consolidar i propiciar les experiències innovadores que molts equips de mestres i professors estan duent a terme ja avui, i fa anys que ho estan fent.

Per a la posada en marxa d'aquests programes, el Departament d'Educació oferirà accions formatives per als docents, materials i orientacions, ajuts econòmics, difusió d'experiències i altres recursos específics.

En total, per al proper curs 2005-2006, i tal com vàrem anunciar en el seu moment, el Departament destinarà 10 milions d'euros per implementar aquests programes, amb un únic objectiu: la millora de la qualitat del sistema. Aquests 10 milions d'euros permetran implantar els programes d'innovació educativa en un total de vuit-cents trenta centres educatius de tot Catalunya i consolidar les estratègies en què alguns d'aquests ja fa temps que treballen.

Els programes d'innovació, els programes que el Departament d'Educació posarà a disposició dels centres educatius el proper curs són..., i jo els enumeraré; alguns d'ells, ja els coneixen, els hem presentat públicament. Tots tenen al darrere un treball previ molt important –molt important– del que és aquesta cultura de treball en xarxa i transversalitat, com ho poden escenificar els plans d'entorn que vam signar amb vint-i-cinc ajuntaments, que jo li he de dir que no hi havia cap pla d'entorn exactament igual l'un que l'altre. Per què? Doncs perquè, prèviament a la signatura, havíem fet un treball de proximitat amb tots els agents implicats. És a dir, no era una signatura genèrica d'una declaració d'intencions, sinó que era realment, ja, l'acceptació d'un marc de feina que ens disposàvem a fer amb els ajuntaments, amb el teixit de la comunitat educativa, que a més a més inclou tot el teixit associatiu, cultural, esportiu, de lleure, dinamitzador d'aquell territori, que ja està fent feines en aquest sentit, i nosaltres el que volem és poder, doncs, sumar esforços per multiplicar resultats, eh?

Aquests programes, com li deia, són: el Programa de coeducació i igualtat de gènere, que el presentem properament; el d'educació per a la ciutadania; el d'educació en comunicació audiovisual; el d'educació mediambiental, que ja ha estat presentat en el marc de la Trobada territorial d'Escoles Verdes, recentment; el de convivència i mediació escolar, del qual vaig parlar en

aquesta cambra, com vostè apuntava, el passat 17 de març, també com a resposta a una altra pregunta formulada per algun membre de la cambra; el d'educació per a la salut a l'escola, que vam presentar amb la consellera Geli el 20 de setembre de l'any passat, que vostès recordaran; el Programa de llengües estrangeres, que no l'hem presentat i ho farem properament, que també té un contingut molt ambiciós, i el Puntedu, o el de les biblioteques, que també l'hem presentat i del qual vostès han sentit parlar.

Començaré per aquest darrer, eh? El Puntedu, a veure, és un espai de coneixement i d'aprenentatge, i aquest programa pretén que els alumnes disposin de les eines necessàries per poder per poder analitzar i gestionar de forma crítica i autònoma el coneixement al qual tenen accés mitjançant les tecnologies de la informació i la comunicació.

Deixin-me indicar que recentment el Consell Català del Llibre infantil i juvenil ha publicat un estudi sobre els hàbits de lectura dels infants i joves de Catalunya; entre d'altres accions, en aquest estudi es recomana prendre en consideració la possible integració de tots els serveis de documentació i informació –llibre, audiovisual, multimèdia, internet, etcètera– en un mateix espai als centres d'ensenyament. Exactament això és el Puntedu, un programa que reformula les funcions i usos tradicionals de la biblioteca escolar, per avançar cap a un nou model que molts centres ja estan implantant en l'actualitat; un espai en què els alumnes no només van a llegir o a estudiar amb material escrit, sinó que van a aprendre a aprendre; un «centre de recursos» –si m'ho permeten, entre cometes– amb altres suports, eh?: audiovisuals, informàtics i multimèdia. I, per tant, els centres de recursos –en lletres grans– tenen molt a veure amb aquest programa, amb els plans d'entorn i amb totes aquelles mesures d'innovació d'aquest treball en xarxa que portem a terme.

Miri, no és la sopa d'all, eh?, sinó el perfeccionament i l'extensió d'un model –la biblioteca - mediateca– que alguns centres catalans ja han experimentat, i molts altres centres a l'estranger, és clar, i dels quals tots ells estan molt satisfets.

El Puntedu s'organitza, doncs, en diferents espais de lectura, consulta telemàtica i cerca d'informació, i ha de permetre la millora de les competències de lectura, escriptura i cerca i gestió de la informació del nostre alumnat.

El Departament ha obert una convocatòria perquè un total de tres-cents centres, entre escoles de primària i secundària, en dotze zones prioritzades, s'acullin a aquest programa el curs vinent. La inversió global per posar-lo en marxa és de més de 5,5 milions d'euros, 4 dels quals es dediquen a dotació de recursos humans, atès que s'ha previst que tots els centres amb Puntedu comptin amb un responsable del programa.

S'ha fet també un esforç econòmic important per dotar el Puntedu d'un ordinador per a catalogació –és a dir que ha de ser potent, eh?– i dos amb accés a internet, a més d'altres recursos econòmics que s'assignaran per a l'adquisició de material divers.

Passant a un altre aspecte de l'àrea d'innovació educativa, i per fer-li cinc cèntims de l'acord que aquest diàleg vam signar amb les federacions de mares i pares d'alumnes, el Programa cooperatiu per al foment de la reutilització dels llibres de text, com vostè diu, jo crec que la fotografia és una mostra de quin és l'estil de treball i de relació, en cada cas, que prioritzem des del Departament d'Educació. És a dir, una iniciativa d'aquestes característiques només és possible amb la implicació de tothom, comptant en primer terme també, evidentment, amb les federacions de les associacions de pares i mares. És a dir, és un acord molt important, és un acord amb les famílies que permetrà fomentar la reutilització dels llibres de text i materials complementaris a les escoles i instituts de Catalunya.

Per primera vegada, el Departament d'Educació posa fil a l'agulla amb la finalitat d'aportar, a mitjà termini, solucions al problema que representa per a les famílies l'adquisició de llibres de text. No l'hi entro a detallar –ja veig que tinc el llum vermell i, per tant, molt temps, no em quedaria...

El president

Encara no.

La consellera d'Educació

Quant a política...

El president

Taronja.

La consellera d'Educació

Taronja. Molt bé, deu ser efecte de la indumentària pròpia.

Certament, quant al que fa referència al Programa que vostè deia que hem comentat darrerament, de política lingüística, miri, la Llei de política lingüística explicita que el català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament no universitari. Això vol dir que el català ha de ser –perquè així ho diu la Llei– la llengua d'ús habitual de les escoles i instituts, a excepció de les assignatures de llengua castellana i llengües estrangeres.

L'Administració educativa ha de vetllar perquè la Llei de política lingüística es compleixi, i més després del resultat de l'informe de la Inspecció amb referència a aquest tema. En cap cas –i aquesta crec que és una qüestió clau–, en cap cas la diversitat lingüística de l'alumnat no ha de deixar en segon terme la llengua catalana, ja que, com he dit, el català és la llengua vehicular i d'aprenentatge. Precisament tenim una molt bona ocasió perquè el català sigui la llengua, amb lletres grosses, de l'ensenyament, la llengua educativa d'aquest país, i gaudir al mateix temps d'una diversitat lingüística enriquidora.

Per tant, nosaltres el que hem proposat és elaborar un decret, el primer esborrany del qual confiem que podrem presentar al Consell Escolar...

El president

Ara sí, honorable consellera...

La consellera d'Educació

...i als sindicats el propinent mes de setembre, que ens ha de permetre potenciar i consolidar la llengua catalana a les escoles i que ha d'assegurar, com vostè ha dit molt bé, el respecte al dret lingüístic de tot l'alumnat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula per a la rèplica el senyor diputat... No hi ha rèplica? *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 302-00121/07)

Doncs, passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política energètica, que, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat una moció que vol incidir en la redacció que actualment s'està fent del Pla de l'energia. Seré breu en el meu posicionament, perquè entenc que la Moció és prou explícita en si mateixa.

La Moció el que pretén és, com he dit, incidir en la redacció del Pla per introduir-hi criteris que, al nostre parer, al parer d'Esquerra Republicana de Catalunya, són uns criteris imprescindibles perquè nosaltres puguem dir que és un pla que ens satisfà. Quins són aquests criteris? Els que estan escrits a la Moció.

En primer lloc, i com a premissa indispensable, aquest Pla ha d'apostar decididament per l'estalvi i l'eficiència energètica. No podem pretendre parlar de necessitats si primer no fem un ús responsable del consum. Per tant, senyor conseller, el primer que demanarem al Pla és que s'aposti decididament per l'estalvi i l'eficiència.

Evidentment, i en segon lloc, què esperem del Pla? Esperem una aposta decidida pel foment de les energies renovables. Tenim la sort d'estar en un país mediterrani: té sol, tenim vent, vent que, per altra banda, l'hem utilitzat poc, i coincideix precisament que els territoris que tenen vent no són precisament els més poblats, i aquest vent pot ser molt útil per al nostre país, el podem aprofitar en forma d'energia renovable i, per tant, contribuirà que el nostre país sigui més autosubministrat.

En tercer lloc, el que volem és que s'aposti per la diversificació. És cert que el Govern anterior ja hi havia apostat decididament, i la nostra dependència del petroli s'ha reduït significativament; però hem de fer un esforç per, encara, anar més enllà. Per tant, hem de trobar

fonts d'energia primària alternatives al petroli, i això, en el fons, el que ens comporta és parlar del tema de la generació, perquè, és clar, el que no pot ser és tenir tota la generació, com dèiem la setmana passada, concentrada en unes comarques del país i el consum concentrat a l'extrem contrari. El que cal és racionalitzar la generació, perquè després podrem racionalitzar el transport, que és un problema que ens afecta a tots molt i que té una incidència directa en el territori.

Evidentment, parlant de generació, ens trobem amb les centrals nuclears. Com tots vostès saben, són a l'Acord del Tinell, i aquí l'únic que fem, doncs, és ratificar-lo. Es parlava del tancament de les centrals nuclears. Entenem que és una aposta energètica legítima –totes ho són–, però que té uns desavantatges, sobretot ambientals, que el nostre país no vol. I, per tant, el que fem aquí és ratificar que un dels objectius que es plantejarà en el Pla de l'energia és el tancament anticipat de les centrals nuclears.

Evidentment, volem que hi hagi una partida decidida de recerca en el Pla. Som un país modern, innovador, competitiu, i és evident que, part d'aquest esforç per a la recerca, l'hauríem de fer en l'aspecte energètic. I, per tant, el que pensem és que el Pla hauria d'aportar iniciatives innovadores i recursos suficients perquè, des de les nostres universitats o dels centres tecnològics que es puguin crear, hi hagi una aposta decidida per fomentar la recerca, especialment en energies renovables, i també en eficiència i en estalvi, és a dir, en gestió de la demanda.

I, finalment, la Moció demana un aspecte potser més ideològic. Nosaltres estem acostumats, i ja hem implantat a la societat el concepte de «nova cultura de l'aigua». En aquests moments, ningú es planteja fer un ús indiscriminat de l'aigua, perquè s'entén que és un recurs, és un bé escàs i limitat. Doncs bé, l'energia també ho és, i per tant, nosaltres proposem introduir en la societat el concepte de «nova cultura energètica», i per tant entenem que hi ha d'haver un esforç de conscienciació i sensibilització a la societat per parlar de l'ús de l'energia com a factor estratègic que és en qualsevol societat.

Per tant, senyors diputats, els demanaré el seu vot afirmatiu en aquesta Moció, entenent que és una moció de seny, és una moció que pot ser aprovada per qualsevol grup polític que estigui a favor de la millora dels recursos del nostre país, de l'estalvi, de la innovació, de la recerca i de la bona gestió de l'energia.

Moltes gràcies.

El president

Hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té, en primer lloc, la paraula, per defensar les de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, francament, no feia falta. No totes les interpellacions requereixen que s'hi posi Moció; no fa falta. I aquesta és molt clara, sobretot perquè la Moció que se'ns sot-

met a votació no té res a veure amb la interpellació presentada. Potser respon més a la necessitat d'omplir l'ordre del dia, aquest trist ordre del dia que demostra, una vegada més, la inactivitat del Govern i de retruc, poc o molt, la inactivitat del Parlament de Catalunya. Potser, francament, respon més a això, no? També cal dir, ja els ho dic, que no feia falta Moció, i si no fos perquè el perjudicat acaba sent Catalunya, és una moció per «tronxar-se» de riure, senyora diputada, per «tronxar-se» de riure, per incoherent, i per la part teatral. Perquè no té res a veure el que vostè ens planteja aquí, amb la interpellació que va fer fa una setmana.

L'esmena que nosaltres presentem és una esmena de substitució, que creiem que, en el fons, sí que respon a la interpellació que vostè va fer i a la resposta que li va donar el conseller Rañé. Perquè, en el fons, el que venia a dir tothom, i nosaltres hi estem d'acord –relativament d'acord, però en tot cas ens hi agafem– és que sembla que el Pla de l'energia ho acabarà resolent tot. Doncs, molt bé, cenyim la Moció, i per això l'esmena, perquè allò que ha d'acabar resolent-ho tot, que és el Pla, es presenti com abans millor. I és per això que l'esmena que nosaltres suggerim és reclamar immediatament el Pla de l'energia. Un pla de l'energia que potser ho ha de resoldre tot, però que sapiguem que ja arriba una mica tard –i és bo que el conseller Rañé en prengui nota de tot això–, perquè, mentrestant, hi ha la setmana de l'11 al 15 d'abril, el Ministeri de Medi Ambient ja envia diferents projectes, dóna termini de trenta dies per presentar alegacions a diferents alternatives elèctriques que han de creuar els Pirineus. I el Pla de l'energia sembla que ho ha de resoldre tot..., però bé...

Escolti, la Moció que vostès presenten és un gran exercici d'incoherència. Poc o molt, tota la legislatura ho és, però jo m'hi resisteixo. Em resisteixo a acabar acceptant que tot plegat és un continu exercici d'incoherència. Escolti, deia vostè, senyora diputada, senyora Aragonès..., la seva interpellació, finalment tenia un gra –ho dic, perquè vostè mateixa ho va mencionar així. Deia vostè: «Miri, aniré al gra, aniré directament al gra, Esquerra Republicana no està d'acord amb les propostes que en aquests moments hi ha sobre la taula per fer una línia de molt alta tensió fins a Girona.» Li podríem ensenyar tres o quatre paràgrafs més de la seva interpellació que van amb relació a quelcom que no té res a veure, que és la Moció que avui ens presenten. Sembla que li va passar una mica per alt, a vostè i als diputats d'Iniciativa per Catalunya –que mantenen un exercici de coherència, de moment–, que és que el tram Sentmenat - Bescanó està fet. Llegint les actes, sembla que el conseller, més o menys, diu: «Com s'ha demostrat en projectes com el Sentmenat - Bescanó...»; el deu donar per fet. Per tant, senyor Postigo, vostè sabrà on acaba la seva proposta que el Vic - Bescanó - Baixàs sigui un Vic - Baixàs; no ho sé; això ja li preguntarà vostè al conseller Rañé.

Però el més sorprenent de tot, i és per això que és l'exercici aquest d'incoherència, és: 29 d'abril. Conseller primer, Bargalló, d'Esquerra Republicana. Diu, literalment, responent el senyor Mas: «Per a la sobirania energètica és bona la connexió amb les línies que vénen de l'Estat francès. El Govern de la Generalitat de Catalunya és favorable a una connexió energètica amb l'Estat fran-

cès.» Però és que, a més a més... Acord estratègic per a la competitivitat: Foment del Treball, Cepyme, Pimec, UGT, Comissions Obreres, un conseller del PSC, que és també d'Economia i Finances, que es diu Castells; un conseller del PSC, que es diu Rañé, i que a més a més és conseller d'Indústria i Treball, i un conseller d'Esquerra Republicana, de Comerç, Consum i Turisme signen un acord. Al seu punt 40, senyora diputada, que diu: «Millorar la capacitat i la qualitat de la xarxa elèctrica.» I entre altres coses, diu: «I clarament la interconnexió amb les xarxes espanyoles i europees.» I podríem continuar. I li diré algun cas més... Roda de premsa de Comissions Obreres reclamant la línia: «I conjuntament amb nosaltres, reclamant un procediment net i transparent», que és el que no hi ha, ara per ara.

Podria continuar molt més, però li diré l'última, perquè és el que acabem reclamant. I escolti, jo tinc el Pla de l'energia, el seu esborrany del mes d'abril. Pla de l'energia en l'horitzó 2006-2015 –això és del seu Departament, senyor conseller–, de l'abril, fa cinc dies. Què diu en la seva presentació número 58: «Transport. La línia de 400 quilowatts Sentmenat - Bescanó - Figueres - Baixàs es considera urgent, degut, fonamentalment, a: criticitat de la situació a les comarques gironines, necessitat d'alimentació del TGV, reforçament de la seguretat del sistema català i peninsular, i facilitar la integració dels mercats elèctrics català i espanyol.» Però, a més a més, sàpiga que ens anuncia la Graus - Isona, el mateix Pla, el Pla que jo estic reclamant amb l'esmena.

Són massa, massa els nivells d'incoherència. Escolti, nosaltres no volem entrar a veure qui guanya i qui perd. I ni un ni un altre no sabem si el conseller Milà guanyarà per sobre el ministre Montilla; si el conseller Rañé guanyarà per sobre el conseller Milà; si Esquerra Republicana i Iniciativa guanyaran per sobre el PSC; si el PSOE guanyarà per sobre Esquerra Republicana... El que sí que sabem és que qui hi està perdent ara és Catalunya. Catalunya no té la infraestructura, i Catalunya està donant la imatge absolutament ridícula d'un govern. Quan avui ens surt la Cambra de Comerç i altres institucions i ens demanen que ens aclarim, i els demanen a vostès que s'aclareixin, no és res més que la fatiga i el cansament de veure el desgavell continu. I els ho estan demanant a vostès, no a nosaltres, no a Convergència i Unió; els ho estan demanant a tots vostès.

Aclareixin-se, però no continuïn aturant el país: aclareixin-se! Suposo que han vist els diaris, tots, avui, no? És fruit d'aquest desgavell que els demano que s'aclareixin, que presentin, al més immediatament possible, el Pla de l'energia, i que, si us plau, si és possible, que el Pla de l'energia sigui de tot el Govern, conseller Rañé, que no només sigui el seu Pla i que pugui aparèixer un conseller dient: «No, això no és el meu Pla, no té res a veure amb mi.» Aleshores, i només aleshores...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...veurem –acabo, senyor president– quin nivell de coherència mantenen totes les forces polítiques.

Gràcies. I el que demanaria, en tot cas, és que l'esmena que hem presentat, senyora diputada, sigui tinguda en compte.

El president

Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, també per presentar les seves esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, la interpellació que va tenir lloc la setmana passada en aquesta cambra podia tenir dos desenvolupaments prou diferents. Un primer, la plasmació de les discrepàncies entre els grups que donen suport al Govern i les discrepàncies dintre del propi Govern. O bé, la reconciliació de les discrepàncies que s'havien manifestat, dies, setmanes i mesos abans, en declaracions creuades, elevades de to, respecte de si el Govern ha acordat o no ha acordat, o respecte si el competent és aquest conseller o és l'altre.

A la vista del desenvolupament de la interpellació i de les reiterades felicitacions mútues, no queda cap mena de dubte que la interpellació tenia per objecte la reconciliació entre les parts. Però ens temíem que aquesta reconciliació acabaria ocultant, si més no desplaçant en el temps, el veritable interès del debat, que era conèixer, d'una vegada per totes, si el Govern té, per fi, un posicionament; repeteixo, un –ni dos, ni tres–, un posicionament sobre les infraestructures energètiques necessàries per a l'adequat desenvolupament i progrés del país. I a la vista de la Moció, es posa encara més en evidència la voluntat reconciliadora de la interpellació. Res de nou aporta aquesta Moció, una simple declaració de bones intencions, per cert, bastant compartides, però genèriques, sense compromisos concrets, vaja, sense arribar al moll de l'os.

Però no pateixin, no pretenem espatllar-los aquesta romàntica lluna de mel, però sí que creiem necessari recordar-los els compromisos contrets. I aquest és l'objecte de l'esmena. Abans, però, reitero, com ja hem dit en d'altres ocasions, que en política energètica hi ha dos aspectes fonamentals: la quantitat i la qualitat, i l'una, sense l'altra, no són útils al país. A partir d'aquesta premissa podem i hem de discutir com cal avançar, com cal incidir per moderar la demanda, quines són les millores polítiques per diversificar l'origen de l'energia elèctrica i minorar-ne la dependència dels combustibles fòssils, quines són les polítiques per aconseguir que l'obtenció i el transport de l'energia elèctrica són les més adequades per minimitzar els impactes mediambientals. Però no oblidem que els ciutadans i les empreses que fan avançar el país demanen avui la quantitat i la qualitat necessàries, repeteixo, avui, no d'aquí a deu anys. En conseqüència, ens hem permès afegir a aquesta romàntica Moció un breu record a un compromís contret per aquest Govern, com és la referència als apartats de l'Acord estratègic per a la competitivitat, la qualitat de l'ocupació i la internacionalització de l'economia catalana, que van signar diversos membres del

Govern amb els agents socials del país, i que fan referència a les infraestructures energètiques.

Dit això, permetin-nos que els desitgem que continuïn gaudint d'aquesta magnífica lluna de mel, però, si us plau, no l'allarguin massa. El país espera que tornin a la realitat i que adoptin les decisions necessàries que permetin que el país continuï avançant. Són les coses que té la responsabilitat del Govern, i és que, de tant en tant, s'han de prendre decisions: facin-ho, si us plau!

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Poden intervenir ara per fixar la seva posició. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi considera que l'energia és un actiu imprescindible per al desenvolupament d'una societat en tots els seus àmbits, i que el Govern de Catalunya ha de fer els esforços necessaris per atendre les necessitats actuals d'energia de la societat, preveure les futures, i les disponibilitats, pel que fa a les seves cobertures i les possibles situacions de risc per manca d'abastiment.

Entenem que Catalunya és un país amb un dèficit de fons d'energies primàries, i en conseqüència es fa del tot imprescindible la fixació de les bases d'un determinat marc o model energètic com a objectiu de futur. En un entorn de mercat com el que vivim, l'acció pública no determina ni fixa les variables, ni les accions dels ciutadans al detall; ara bé, ha d'ajudar a modificar les tendències.

El Pla de l'energia de Catalunya, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista, no es pot basar exclusivament en la crema de combustibles fòssils ni en l'energia nuclear, ja que sabem que, a mitjà i llarg termini, és insostenible, sinó que ha de tendir a prioritzar l'eficiència energètica, l'estalvi també, l'aposta per les energies renovables. L'objectiu final de la política energètica és cobrir les necessitats energètiques de la societat de manera eficient i respectuosa amb el medi ambient, i alhora amb subministraments de qualitat, fiables i segurs. Entenem, de totes maneres, que si la societat catalana no es planteja canvis profunds en el seu model socioeconòmic, les perspectives de reduir substancialment els consums d'energia i els impactes ambientals del model energètic són limitades.

El Grup Parlamentari Socialista volem un model energètic que garanteixi el subministrament en quantitat i qualitat, per tal que els ciutadans puguin seguir gaudint de benestar, i les empreses puguin seguir generant riquesa, tot això sense malmetre el medi ambient. Els canvis tecnològics i socials necessaris per garantir aquest desenvolupament, però, no es poden fer de manera sobtada, ni precipitada; és necessari, per tant, una transició gradual, que s'ha de basar en la conscienciació de la societat envers la problemàtica energètica. I en aquesta evolució, el factor temps és decisiu, ja que no exis-

teixen solucions vàlides eternament, sinó que cal aplicar les millors solucions disponibles a cada moment, en un món en canvi continu.

Per tal d'assolir aquest objectiu, nosaltres entenem, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que el Pla d'energia de Catalunya, i, per tant, la política energètica catalana, s'ha de desenvolupar al voltant de diversos eixos. Un és el desenvolupament de les infraestructures energètiques necessàries per tal d'assegurar el subministrament i diversificar les fonts d'energia; l'altre, el de fomentar l'estalvi i l'eficiència energètica; un altre és el d'impulsar les fonts energètiques renovables; també augmentar la conscienciació social i millorar el coneixement vers la problemàtica energètica; recolzar la recerca i la innovació tecnològica en l'àmbit energètic; augmentar les competències de la Generalitat de Catalunya dins de l'àmbit energètic, i també reflexionar sobre l'organització del territori en general.

El Pla de l'energia de Catalunya ha de contemplar escenaris reals d'actuació, i no per això deixar de ser ambicions, sobretot pel que fa a l'eficiència, l'estalvi i l'impuls a les energies renovables.

L'aprofitament de les energies renovables ha de ser una prioritat del Govern de la Generalitat de Catalunya, tal com ens va indicar el conseller en la interpellació de la setmana passada.

L'objectiu, hi estem d'acord, és que la participació de les energies renovables en el balanç de l'energia primària a Catalunya passi del 2,9 per cent en què és en aquests moments al voltant del 8 per cent l'any 2015. I en aquest increment hi han de jugar un paper important els biocombustibles i, sobretot, l'energia eòlica.

Entenem també que cal planificar les infraestructures energètiques per donar compliment a aquests objectius, estratègia planificadora que, com a rerefons, comporta una menor dependència i, sobretot, fer viable que la producció o la dependència de l'energia nuclear pugui definir un horitzó de tancament de les mateixes centrals nuclears. És condició indispensable també, des del nostre punt de vista, que en la planificació i en la construcció d'aquestes infraestructures s'hi incorporin conceptes com els de seguretat, fiabilitat i qualitat del servei.

I, per incoherències, probablement, també la del Grup de Convergència i Unió a la Diputació de Girona, eh?, que també s'ha manifestat respecte a una de les infraestructures de transport de què l'il·lustre diputat ens ha parlat anteriorment.

Des del nostre punt de vista, el desenvolupament sostenible de Catalunya, i això també va per vostès, no vol dir que hàgim de dir que no a tot.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor... El senyor Pujol demana la paraula?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president, per una incoherència i una contradicció del diputat que ha intervingut ara mateix.

El president

Per la contradicció la hi puc donar; per la incoherència no està previst en el Reglament.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Doncs la contradicció és que molt em temo...

El president

Trenta segons.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. La contradicció és que molt em temo que el senyor diputat no s'ha llegit el que va aprovar la Diputació de Girona. La Diputació de Girona el que ha manifestat és el seu desacord en el *procediment* emprat, aquest procediment en el qual no hi ha hagut consulta, no hi ha hagut informació, i hi ha hagut, de moment, ara per ara, imposició del Ministeri de Medi Ambient..., totes, evidentment, esperant el Pla de l'energia que no arriba.

(*El Sr. Terrades i Santacreu demana per parlar.*)

El president

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

M'he llegit perfectament la Resolució de la Diputació de Girona i les intervencions que es van produir a la Diputació de Girona, i li asseguro que s'ho han de fer mirar. I tampoc s'ha llegit els acords que el Ministeri de Medi Ambient ha fet arribar als ajuntaments de Girona. I vostè sap que el que ha dit no és cert.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en tot cas, per anunciar que el nostre vot serà favorable; donarem suport a aquesta Moció, tot i que algú podria pensar, doncs, que és del tot innecessària, que és redundant, que ja hi ha un acord o ja hi han els acords del Tinell. Nosaltres pensem que aprovant aquesta Moció el que fem avui és, precisament, ratificar allò que en el seu dia es va acordar. I, per tant, entenem que és necessari fer-ho ara, en aquest moment, en un moment en què hi han o comencen a sortir a la llum pública comentaris amb relació als treballs que s'elaboren per a la redacció del Pla d'energia, en el moment en què hi ha un cert desencant en determinats sectors per la música que sona d'aquest Pla d'energia, en un moment en què, doncs, hi ha una polèmica candent amb relació a la línia de quatre-cents i a la interconnexió amb França.

És a dir, per tant, nosaltres pensem que és bo ara votar a favor d'aquesta Moció i ratificar-nos en el contingut dels acords del Tinell, perquè, quan el desembre del 2003 es van firmar aquests acords, es van assentar les

bases del que ha de ser el nou model energètic de Catalunya, i el nou Pla de l'energia 2006-2015 és l'eina que ha de detallar les línies estratègiques establertes en l'acord de govern i ha de representar un canvi substancial en la política energètica dels darrers anys, si és que n'hi havia, eh?, si és que n'hi havia, i en això permeti'm, o permetin-me, que digui que, com a mínim pel que fa a l'energia elèctrica o al sector elèctric, aquest diputat que els parla té la percepció que el que hi havia fins ara, o en els darrers anys, diguéssim, era una política empresarial i una planificació empresarial, no una política pública des de la Generalitat, des del Govern, ni una planificació des del Govern de la Generalitat.

El nou Pla ha de garantir, entenem, la qualitat del subministrament, com es diu en la Moció, i ha de donar resposta a les preocupacions dels diferents sectors afectats —dels diferents sectors afectats. Quan es parla del país, a vegades sembla que el país només és el sector industrial i el sector comercial; el país és el sector industrial, el comercial, entitats, la ciutadania en general. I és a aquesta ciutadania en general a qui hem de donar resposta.

Però no ho podem fer de qualsevol manera; s'ha de fer necessàriament gestionant la demanda, conscienciant el conjunt de la societat que l'energia és un bé escàs i, per tant, limitat i que cal apostar de forma decidida per l'estalvi i l'eficiència energètica. I, per tant, és important el fons, però també és important la forma, i hem de ser conscients que la transició cap a aquesta nova cultura de l'energia només serà possible —només serà possible— amb la implicació de la ciutadania, implicació que ha de començar en l'elaboració del mateix Pla d'energia.

El nou Pla ha de prioritzar també, com es diu en la Moció, aspectes fins avui pràcticament ignorats, com són el desenvolupament i la implantació de fons d'energia renovables, a què hem de treure tot el partit possible, i per treure'n tot el partit possible caldrà que siguem generosos en el pressupost, que faci possible aquesta fita.

Hem de prioritzar també, doncs, aspectes com la diversificació de les fonts primàries d'energia; la descentralització de la generació energètica apropant-la als llocs de consum; el foment de la recerca, el desenvolupament i la innovació en aquest àmbit, i l'aplicació d'un model de mobilitat sostenible, perquè, tal com es va comentar en el Ple passat, aquest, el de la mobilitat, és un aspecte essencial perquè arribi a bon port el Pla d'energia.

Tots aquests aspectes ens haurien de permetre, ens han de permetre, respectar els compromisos de Kyoto, programar el tancament de les nuclears i encarar el repte que representa la nova cultura de l'energia.

I, pel que fa a les infraestructures de transport, l'acord de govern només preveia la construcció d'aquelles que fossin valorades com a imprescindibles per al tren d'alta velocitat, i entenem que aquesta de quatre-cents no ha complert aquest requisit.

La línia de quatre-cents —per acabar, senyor president— respon, des del nostre parer, a una decisió adoptada fa molts anys, que parteix d'una visió i un model energètic altament centralitzat, que té poques consideracions ambientals i representa una clara apologia d'un model basat en nuclears. Res té a veure amb el model que abans

descriuíem: descentralitzat, amb una creixent participació d'energies renovables i que pretén ser el màxim d'autosuficient.

Pensem que per aconseguir avançar cap a aquest model..., és a dir, pensem que el país pot avançar i que no necessàriament, per poder planxar, per poder posar en funcionament el rentaplats, la rentadora, encendre el llum i l'ordinador, des de la cuina s'han de continuar veient línies d'alta tensió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies. Senyor president i senyors i senyores diputats, miri, senyor Rodríguez, no cal que ens reconciliem, perquè no ens hem barallat —no ens hem barallat. Que tinguem aspectes diferenciats en la manera de veure la societat, la política..., escolti, això és normal, en un govern de coalició. Només faltaria! Per això són partits diferents.

Ara bé, els acords, els complim, els acords del Tinell, i aquesta Moció, si és aprovada, la complirem i la defensarem. I l'únic que fem presentant aquesta Moció és invitar-los, invitar els grups de l'oposició, a participar d'aquesta nova cultura energètica que proposem. Pensem que és prou important perquè sigui per un acord del Ple del Parlament i per unanimitat que arribem a aquestes conclusions, que són assenyades, que no són estridents, que les podem acceptar entre tots. I és per això que els demano el seu suport.

Abans ho he explicat. Jo crec que, en part, el motiu de presentar aquesta Moció és donar l'oportunitat a tots els grups, inclosos els de l'oposició, que sumin esforços, que tots treballem per aconseguir un país amb més bones infraestructures i més organitzat i planificat.

I, senyor Pujol, no em puc estar de contestar-li. Nosaltres no podem substituir la seva Moció per la nostra. La seva no diu re; la seva només ens diu que fem un pla de l'energia en quinze dies, quan li acabo d'explicar, i vostè ho ha reconegut, que hi ha un esborrany, i nosaltres el que volem és millorar aquest esborrany. Per tant, no es tracta de fer-ho ràpid, sinó de fer-ho bé. I és per això que jo li demano que se sumi a la nostra Moció, que crec que són coses que tots podem acceptar.

I, en tot cas, si m'ho permet, li faré una recomanació: miri, la funció d'un parlament, a part de la legislativa, és la funció de control i d'impuls, i part d'aquestes funcions són responsabilitat de l'oposició. És l'oposició la que ha de fer, bàsicament, funció de control i funció d'impuls: funció de control, fer interpellacions; funció d'impuls, presentant proposicions no de llei. I vostès fan boicot al Parlament i obliden les seves obligacions. Vostès cobren un sou públic per fer aquestes funcions, i, per tant, la seva obligació és presentar davant d'aquest Parlament interpellacions, mocions i propostes. I em sembla que no cal dir res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs cridarem a votació. (*Pausa.*) Senyora Aragonès, hauria de matisar millor si accepta les esmenes de Convergència i Unió, que m'ha semblat entendre que no, i la del Grup Popular.

La Sra. Aragonès i Perales

Perdoni, senyor president. M'he deixat anar per la vehemència i no m'he pronunciat en el sentit que rebutgem les seves esmenes.

El president

Totes dues.

(*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Més breument. Senyora Aragonès, per convèncer l'oposició no calia que presentessin aquesta Moció. Vostè, amb això, el que pretén és amagar la veritable realitat d'aquesta Moció i de la seva interpellació, que és donar una imatge que els tres grups que formen part del Govern, després de baralles –hi insisteixo, baralles, recordo haver-la sentit, a vostè, dir que el conseller Rañé o el conseller Nadal faltaven a la veritat quan parlaven d'acords del Govern... Per tant, la necessitat d'aquesta Moció i d'aquesta interpellació era la de donar una imatge d'unitat dels grups que donen suport al Govern i no la de convèncer l'oposició.

Gràcies.

El president

Posarem, doncs, a votació el quart punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre política energètica.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 71 vots a favor i 57 abstencions.

Declaració institucional amb motiu del 60è aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial (tram. 401-00017/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la Declaració institucional amb motiu del seixantè aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial.

Abans de fer aquesta declaració, permetin-me, en nom de la cambra, saludar els invitats que avui tenim a la llotja, a les associacions catalanes d'excombatents de la República i a les associacions per a la recuperació de la memòria històrica.

(*Aplaudiments.*)

«Declaració institucional amb motiu del seixantè aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial.

»Amb motiu del seixantè aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial, el Parlament de Catalunya vol expressar el seu condol pels milions de víctimes d'aquell conflicte, que va estendre pel món el terror de la guerra, va destruir pobles i llars, hi va portar la fam, la por i la misèria, va separar per sempre éssers estimats i va condemnar a doloroses malalties i sofriments un gran nombre de supervivents.

»Avui es commemora un dia d'amarga felicitat: la fi d'aquell malson. És, doncs, el moment de recordar aquells fets que, finalment, van alliberar Europa i altres nacions del món del setge dels règims totalitaris, especialment el nazisme i el feixisme.

»El nostre país és especialment sensible a una memòria..., que també fou víctima dels anys de la dictadura franquista.

»Catalunya no fou aliena a aquesta tragèdia. Hem de recordar els més de deu mil ciutadans catalans i espanyols que van patir els camps d'extermini o els treballs forçats per la seva condició de resistents antifeixistes, davant la complicitat del règim franquista amb les autoritats nazis. Després de la guerra, a diferència dels deportats d'altres països d'Europa, van patir la indiferència i l'oblit. La memòria de la seva lluita i del seu patiment només ha pogut ser reconeguda plenament amb la recuperació de la democràcia.

»Recordar és un deure moral, no només amb aquelles persones que visqueren un episodi tan lamentable de la història, sinó també amb el present i el futur de la humanitat, perquè no es repeteixin els errors i els horrors del passat. Un record que va dirigit, sobretot, a tots els que patiren, lluitaren i moriren en la defensa dels valors de la llibertat, la democràcia i la dignitat humana, perquè el seu testimoni ha de ser conegut per les generacions més joves.

»Un cop més, per tant, el Parlament de Catalunya manifesta el seu rebuig a la violència com a forma de resolució dels conflictes i la voluntat de treballar sempre per la pau i la convivència entre els pobles.

»Palau del Parlament, 5 de maig de 2005.»

Els convido a l'ofrena floral que seguidament farem al monument al parc de la Ciutadella.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació i de

Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta al president de la Generalitat...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00137/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada i Masoliver.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Senyor president, ahir es va acabar la primera lectura a la Ponència de l'Estatut. Han estat setze mesos de treball, intensos, dels diputats i diputades de la Ponència, dels lletrats, de l'Institut d'Estudis Autonòmics, i també de l'anomenada «societat civil», que també ha fet propostes molt interessants en aquest sentit. Nosaltres en fem una valoració positiva.

Però ara comença un altre moment decisiu, i cal que tothom en sigui conscient. En el text elaborat fins ara encara hi ha discrepàncies, algunes importants, però podem afirmar que l'Estatut que en sortirà significarà un salt molt important en l'autogovern de Catalunya, i això vol dir millor benestar per als nostres conciutadans.

El camí no ha estat ni serà fàcil. Ho demostren les reaccions contràries que provenen de la resta de l'Estat; reaccions que en alguns casos s'han transformat en desqualificacions i insults. Una cosa, per nosaltres, és el debat democràtic i una altra l'insult barroer cap als ciutadans de Catalunya i la seva màxima institució. El nostre Grup Parlamentari aquí, en seu parlamentària, reprovava les declaracions fetes per la senyora Aguirre i pel senyor Rodríguez, presidents de les comunitats autònomes de Madrid i Extremadura, reprovació que de ben segur comparteix vostè, senyor Maragall.

El temps de debat i discussió ara és nostre, de Catalunya. Ja parlarem amb l'Estat central més endavant. Ara hem de superar les discrepàncies que tenim aquí, i una manera de fer-ho hauria de ser, per exemple, una trobada, com ja vostè proposava, dels líders dels diferents grups parlamentaris, convocada per vostè mateix, en el marc que faciliti el consens; si ha de ser en aquest Parlament, no hi ha cap problema. Aquesta trobada ha de servir perquè se superin les diferències i s'arribi a acords en els punts més conflictius, per facilitar la feina de la segona lectura i poder complir el calendari establert a Miravet: tenir redactat l'Estatut abans del 31 de juliol.

Com que el camí que ens queda encara està ple d'entrebancs, cal aconseguir una forta mobilització ciutadana de suport a l'Estatut i continuar buscant la complicitat en aquest text de la ciutadania. Ja comencem a fer passes, ja n'hem fet i continuem fent-ne, en aquest sentit. La Ponència ha decidit fer-ne arribar el primer esborrany a les entitats i organitzacions que varen comparèixer; ara també li toca al Govern donar la màxima difusió a aquesta primera lectura, com ja vàrem fer amb la campanya «L'Estatut és de tothom».

Hem de mantenir l'atenció de la ciutadania en la redacció de l'Estatut per, quan estigui aprovat, aconseguir que totes les institucions, entitats i organitzacions del país manifestin el seu suport al text estatutari i aconseguir una gran mobilització que culmini en un acte de suport massiu per reafirmar l'autogovern de Catalunya. Arriba l'hora de la veritat per a tothom; estic convençut que en aquest Parlament ningú posarà al davant...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...els seus interessos de partit als interessos de país.

Senyor Maragall, davant aquesta etapa decisiva del país, quines actuacions pensa portar a terme vostè, com a president, per impulsar l'aprovació del nou Estatut de Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, jo comparteixo el seu optimisme. Jo crec que amb la primera lectura s'ha fet una bona feina, amb la primera lectura del text de l'Estatut, i crec que hem de felicitar els diputats i diputades que hi han arribat.

Ara hem d'aturar-nos un moment; hem de fer, segurament, una paradeta. I la podem fer aquí en el Parlament, potser, com vostè diu, perquè em penso que serà bo de fer-ho. Farem un bon estatut; jo n'estic convençut.

En aquesta nova etapa, però, caldrà actuar com a mínim en tres fronts. Un, aquí al Parlament. El Govern seguirà tenint el màxim respecte cap al treball de la Ponència, que és qui, en definitiva, està fent l'Estatut, el nou Estatut. Però, en segon lloc, socialitzant el debat, com vostè demana, donant veu a la societat, als sindicats, als empresaris, als ajuntaments... Hem de tenir el suport del poble perquè una cosa feta tancats aquí dintre no tindria finalment l'efecte i l'impacte que ha de tenir l'Estatut. I, finalment –tercer nivell–, davant del Govern central i de les institucions de l'Estat, en una negociació que jo veig important i difícil –i ho dic– però que guanyarem. I la guanyarem perquè convencerem, perquè estem

convençuts de la nostra raó, i aquest és el primer requisit per convèncer els altres, no? No es preocupi pels exabruptes i les desqualificacions; són el refugi dels que no tenen altres arguments. Deixem-los de banda, perquè no interessin.

Tot això, per què ho fem? Perquè l'Estatut i el finançament són en el fons les eines fonamentals del país; però en són les eines només, són les eines de la nostra ambició social i nacional, que és fer de Catalunya un país avançat i socialment just. Aquest és l'objectiu.

Catalunya ha de seguir sent la comunitat més atractiva per als que hi viuen i els que vénen, i convé defensar els interessos, en primer lloc, dels que hi vivim. No ens convé, per això, tanmateix, que veus respectables escampin la brama de la pèrdua de cohesió pel fet dels nouvinguts. Aquestes veus no fan altra cosa que afavorir-la, aquesta problemàtica.

Per tant, Catalunya és per als que hi viuen. Admetrem els que vindran, però els farem pagar també les seves obligacions...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en el sentit de saber-se identificats i respectats, però respectar també ells el que nosaltres som.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia que té el Govern per a encarar amb èxit els treballs de la segona lectura de la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00134/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta va dirigida a quina estratègia té el Govern per encarar amb èxit els treballs de la segona lectura de la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Jo veig que el senyor Boada s'ha anticipat a una pregunta que està explicitada; a mi em resulta sempre molt difícil anticipar-me a les preguntes que farà el senyor Boada, atès com les reflecteix aquí.

Senyor president...

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, senyor diputat, a mi se'm fa difícil anticipar-me, perquè vostès no diuen mai res del que preguntaran. Però, en tot cas, si em formula la pregunta, estaré encantat de contestar.

(Remor de veus. Pausa.)

El president

Senyor president, la pregunta ha estat formulada tal com es desprèn del que ha dit el senyor Piqué i del que diu el text de la pregunta; concretament: com pensa encarar amb èxit els treballs de la segona lectura de la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya? Textualment és això.

El president de la Generalitat

Haig d'entendre que és la primera resposta?

El president

El senyor Piqué ha dit això.

El president de la Generalitat

No. Haig d'entendre que la meua és la primera resposta?

El president

Sí, sí, sí.

El president de la Generalitat

Doncs miri, l'estratègia és aconseguir la màxima unitat i consens a Catalunya –no n'hi ha d'altra, no?–, per encarar la negociació amb la força més gran i el convenciment més decidit.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. A part de la preocupació que em suposa que el senyor president no escolti el que li diuen els senyors diputats..., jo li he repetit i li he llegit exactament la pregunta tal com estava formulada, i em preocupa. Però, en qualsevol cas, passo per sobre de tot això –suposo que és l'esgotament que aquesta cambra té després de les intensíssimes sessions de ple que té, gràcies a l'extraordinària i vertiginosa acció de govern de la Generalitat; m'imagino que és producte del cansament–, però sí que li voldria fer alguns comentaris sobre aquesta qüestió.

Ara n'hem acabat la primera lectura. Bé, tots ens en podem congratular. Ens ha costat setze mesos, que no està malament, i fins ara la primera lectura vol dir que hem recepcionat uns documents, que cada força política hi ha dit la seva, ha expressat les seves reserves, en alguns casos ha plantejat esmenes, però encara no hi ha una autèntica negociació ni hi ha hagut una autèntica discussió sobre un text estatutari que, en virtut del procediment escollit, és extraordinàriament extens. Estem parlant de gairebé tres-cents articles i estem parlant

d'un text estatutari que pot ser, fins i tot, la mare de totes les constitucions de tota la galàxia.

Jo no poso en discussió el procediment. Probablement en pot sortir un bon estatut; tots hi estem dedicats i tots tenim aquest objectiu. Però sí que crec que és molt important que des del Govern de la Generalitat que vostè presideix hi hagi una estratègia ben clara i ben definida perquè ara no hàgim de passar un any i mig més per fer-ne una eventual segona lectura, que estic segur que també deixarà molts temes aparcats i després qui sap quan...

Jo abans he escoltat el senyor Boada, que segueix parlant de tenir un text estatutari aprovat pel Ple d'aquest Parlament abans de l'estiu. Jo demanaria honestament a tots els diputats d'aquesta cambra si creuen de veritat que podem sostenir aquesta opinió davant del poble de Catalunya. Crec que honestament no. I, per tant, és molt bo que transmetem al poble de Catalunya quines són les expectatives reals i allò que realment podem fer.

A mi em sembla molt bé que ara hi hagi un període de reflexió. Em sembla molt bé que hi hagi contactes entre les diferents forces polítiques catalanes, i entre les forces polítiques catalanes i a nivell de tot Espanya; em sembla imprescindible. I em sembla també molt important que hi hagi reunions informals...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...si es vol, oficiosos, amb la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats, que al final haurà de negociar amb el que surti del Parlament de Catalunya.

I després també em sembla molt important...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Piqué i Camps

...que, si convoca una reunió dels responsables polítics catalans presents en aquesta cambra, ho faci des de la consciència que pugui venir tothom i amb un ordre del dia prèviament acordat i discutit...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...que permeti una discussió assenyada sobre totes aquestes qüestions.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, li agraeixo el to. Li contesto a la primera observació, en el sentit que l'activitat legislativa d'aquesta legislatura present és important: hi han 17 lleis aprovades; hi han 8 projectes de llei actualment en tràmit, 2 van ser presentats al Parlament els mesos de novembre i desembre de 2004 –encara que hem de dir que Convergència i Unió i el seu partit, senyor Piqué, han demanat fins a vint-i-tres pròrrogues de terminis de presentació d'esmenes, amb la qual cosa, evidentment, el tràmit s'ha allargat–; hi ha 11 proposicions de llei pendents de presa en consideració, i 5 proposicions de llei en tramitació parlamentària. En definitiva, els disset primers mesos de la passada legislatura, els grups de l'oposició..., comparant-ho amb la passada legislatura, els grups de l'oposició van presentar 95 proposicions no de llei, i aquesta vegada vostès n'han presentat 19.

En tot cas, passant a la segona qüestió, la primera lectura de l'Estatut jo crec que ha estat positiva i ha demostrat que les coincidències són moltes, més que no pas les discrepàncies, i vull agrair l'esforç de tots els grups perquè això hagi estat així. És evident que hi han discrepàncies, però hi ha hagut també moltes coincidències i molt importants. I vull agrair especialment al seu Grup l'esforç que ha fet en aquest sentit, perquè em consta que això no era fàcil. Vull creure que no hi ha cap diferència que resulti realment insalvable.

Totes les forces, també la que vostè dirigeix, hem demostrat responsabilitat i esperit constructiu. Doncs, ara és el moment de fer l'esforç decisiu, de distingir els aspectes prioritaris, d'afavorir els punts de coincidència i, evidentment, de tractar d'evitar els obstacles infranquejables.

Jo veig possible una majoria sòlida a Catalunya. No malaguanyem la confiança teixida fins ara. Si hem arribat fins aquí, Catalunya no entendria que ara no seguíssim avançant.

Farem una altra cimera. Farem una altra cimera per fixar els calendaris i les formes de consens. Vostè sap que a la primera no vam entrar tant en continguts com en ritmes i en la forma del consens. La farem, si cal, aquí al Parlament, l'hem de fer, i espero que ningú no se n'exclourà. Compto amb la plena implicació de tots els grups parlamentaris...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i, per descomptat, amb el que vostè presideix amb tanta dignitat.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00135/07)

La tercera pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Recentment, els tres partits del Govern de Catalunya han fet pública la proposta de finançament. Ara arriba el moment en què aquesta proposta sigui, com és sensat de fer, negociada, discutida, parlada amb les altres forces, i de manera particular, lògicament, amb el primer partit de l'oposició.

Mentrestant, el que sí que hi ha hagut és una reacció francament agressiva des de fora de Catalunya contra Catalunya, contra el seu Govern, per part d'aquells que han fet de la demagògia una veritable forma de vida i n'han tret rèdit no només electoral, sinó també d'altra mena.

Hi ha una desproporció evident entre el que és la realitat i el que són els discursos, que sovint no tenen res a veure amb els tòpics i els prejudicis. Perquè, lògicament, una cosa és aquells casos en què els governs autònoms, per exemple, paguen els dentistes, paguen el carnet de conduir camions, paguen el canvi de sexe, paguen els llibres de text —ara aquí comencem bé, en aquest sentit— i paguen, fins i tot, en algun cas, els enterraments, i tenen, a més a més, unes infraestructures molt absolutament superiors a les seves necessitats i per això estan sovint desaprovechades. Contrasta amb això, en el cas de Catalunya, on tenim moltes necessitats —1.200.000 pobres, recentment ens deia la Fundació Bofill—, una sanitat amb un dèficit que arrosseguem de fa molt de temps, la necessitat de complements de pensions, de prestacions assistencials, d'ajuts a les famílies, de millores a les carreteres rurals, de bona cobertura de telefonia mòbil a tot el territori, d'infraestructures de primera divisió per poder ser competitius. És a dir, tot això val diners i sense recursos no només no hi ha política social, sinó que no hi ha política.

S'ha de saber que som molt moderats, molts prudents, molt sensats en els nostres plantejaments, i justament per aquesta moderació, senyor president, no podem afluixar en el plantejament que s'ha fet des del Govern. No ens neguem al fet que el nostre model pugui ser útil per a altres territoris, o que es generalitzi, el que sí que ens neguem és que se'ns generalitzi un mal model perquè a l'Estat hi ha encara qui vol mantenir un model estrictament unitari.

Catalunya ha estat, és i serà solidària, però ara també necessita solidaritat, i la primera solidaritat que necessi-

ta és que s'acabi la demagògia i que vinguin els comptes clars. Quan ens ataquen des de fora hem de resistir des de dintre, aquesta és la nostra força...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Per això, senyor president, ara és hora de la unitat, del seny i de la valentia, i jo li demano si ara, que ja ha arribat el bon temps, veu que és possible que aquestes reivindicacions tinguin consens aquí i acceptació allà.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, el primer que li haig de dir és que no es preocupi per la demagògia, perquè la demagògia l'únic que vol és ser escoltada i ser contestada. I el millor que podem fer, moltes vegades, és no escoltar massa i per descomptat no contestar, perquè ens hi passaríem la vida amb això.

Per mi, senyor diputat, com he dit i ho repeteixo, l'Estatut és una eina, no és un fi, és un mitjà. El fi, l'objectiu és fer que Catalunya sigui efectivament el millor país per viure, aquest és el nostre objectiu; un país avançat, un país just, proper, descentralitzat, ambiciós i a la punta del progrés tecnològic. Un país que tingui més qualitat de vida vol dir també coses tan prosaïques, potser, com un país amb menys accidents de trànsit, un país amb més facilitat per a transport, un país on la gent estigui a prop dels serveis als quals ha d'accedir.

Reforma social i ambició econòmica, aquest és el nostre nord. I amb això coincidim, senyor diputat. Transparència i proximitat, aquestes són les nostres guies, aquestes són les nostres maneres. Reforma social vol dir escola i salut, vol dir barris i territoris ben servits, vol dir immigració sí, però ben distribuïda. Vol dir set milions, sí, i més encara, però sense sotragades ni empentes. Vol dir barris tranquils, vol dir habitatges de lloguer —que no en tenim— especialment per als joves, vol dir quaranta mil habitatges protegits.

Hem de tenir un país competent i competitiu i això vol dir efectivament millor finançament. Això vol dir una estratègia econòmica acordada amb els ajuntaments, amb els empresaris, com he dit abans, amb els sindicats i amb les universitats, amb aquest triangle que jo considero bàsic en aquest país. Vol dir, sobretot, infraestructures, com vostè deia l'altre dia. Més Estatut i més finançament volen dir més benestar i més justícia social.

És d'aquesta Catalunya que estem parlant, i en aquests objectius crec que hi coincidim totalment, senyor diputat.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que fa de la situació política actual i sobre les prioritats del Govern per als propers mesos (tram. 317-00136/07)

Té la paraula la il·lustre senyora Carme Valls i Llobet, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per formular la següent pregunta.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, avui es compleixen quasi cinc-cents dies del nou Govern de Catalunya que vostè presideix, ahir es va acabar la primera lectura de la ponència conjunta de l'Estatut, li volem preguntar: Com valora vostè aquests dies de Govern, el fet d'haver pogut fer la primera lectura a primers de maig del 2005, i quines són les seves prioritats per als propers mesos?

Aquesta primera lectura avança clarament en la definició de l'autogovern que desitgem i inclou per primera vegada el conjunt de drets i deures de la ciutadania. Les ciutadanes i ciutadans de Catalunya veuen amb confiança i amb il·lusió com la creixent maduresa de la societat i el compromís cívic, entès com una més de les dimensions de la dignitat com a persones, serà reconeguda en el nou Estatut. El dret a la informació, el dret a la participació en la vida pública, el dret a tenir una administració pública transparent en la gestió i transparent en la despesa del diner públic estan contemplats en el primer esborrany. Els drets de la infància, de la gent gran, de les dones, de totes les persones per una millor salut, educació, autonomia personal, cultura, inclòs el dret a una mort digna, també estan contemplats en el primer esborrany. La ciutadania, doncs, veu aquesta primera lectura amb esperança.

«Aquest nou Estatut» –i cito textualment, paraules de vostè, senyor president, el passat desembre– «vol singularitzar-se tant pel consens en la forma com pel seu contingut social.» «L'Estatut» –va dir vostè– «a més d'assegurar-nos la pau i la convivència cívica, ha de ser un instrument jurídic i institucional per autogovernar-nos millor, per dur a terme millors polítiques econòmiques, socials, educatives, sanitàries, territorials i culturals.»

Vostè també ens va parlar de passar de l'orgull a l'ambició per Catalunya, reordenant les institucions per fer-ne instruments més útils al servei dels ciutadans de Catalunya amb l'Estatut, l'organització territorial i la Llei electoral, que manca des de fa més de vint-i-tres anys a Catalunya –deixadesa de l'anterior Govern de Convergència i Unió, com deixadesa de les seves obligacions... (*remor de veus*) és deixar de complir les seves tasques parlamentàries.

Vostè ha complert. Ens va proposar canviar la cultura democràtica amb el Programa per a la transparència de l'Administració, i des del passat desembre està constituïda la Comissió per al Bon Govern i la Transparència Administrativa. Ens va proposar orientar l'economia cap a la plena internacionalització amb una estratègia per millorar la competitivitat i consolidar l'Euroregió com a marc, i hem vist com el seu Govern ha signat el Pacte per a la competitivitat i ha fet diverses trobades

amb els presidents dels països de l'Euroregió, inclosa la seva trobada a la Unió Europea.

Vostè ens va proposar ordenar...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora diputada...

La Sra. Valls i Llobet

...les estratègies del territori donant coherència i equilibri a la seva diversitat..

El president

Senyora diputada...

La Sra. Valls i Llobet

...definint mapes d'infraestructures del país i amb una política territorial...

El president

Senyora diputada, ha acabat el temps.

La Sra. Valls i Llobet

Perdoni. Doncs la pregunta ha estat formulada ja al començament. Li demanem quins són els plans per al seu futur. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, en efecte, en aquest Parlament en una colla d'anys, que són vint-i-cinc, no s'ha parlat ni de Llei territorial ni de Llei electoral, tot i que l'Estatut deia que s'havia de fer. Hem acomplert quinze dies, perdó, hem acomplert... (*veus de fons*) –ja us agradaria–, hem acomplert cinc-cents dies, un terç de la legislatura –un terç de la legislatura– que jo considero que s'ha plantejat amb més ambició des que hi ha autogovern en aquest país. Més enllà del soroll, que n'hi ha hagut, i n'hi ha hagut massa, emergeixen alguns mots clars per identificar els objectius i la voluntat d'aquest Govern: una estratègia conjunta amb els agents econòmics i socials com és l'acord per a la internacionalització, la justícia social, la reforma social. La nostra ambició nacional ho és per a tots i cadascun dels homes i dones de la Catalunya dels set milions. Una nova sensibilitat territorial. I vull posar exemples: la preservació del litoral, l'elaboració dels plans territorials del Pirineu i de l'Ebre, i les converses amb la regió metropolitana i la Catalunya central, l'AMTU, sobre els problemes del transport que fins ara no s'havien ni abordat.

El pacte és efectivament la nostra norma, és, jo crec, la norma de la Catalunya moderna, és així. Amb els muni-

cipis estem posant en marxa les noves polítiques d'educació i d'habitatge que aquest país necessitava i segueix necessitant. Treballem per Catalunya poble a poble, barri a barri. Governem per aconseguir la màxima equitat entre gèneres.

Senyora diputada, no en tingui cap dubte, el projecte del Govern d'esquerres i catalanista és un projecte efectivament de reforma social.

Tinguin la convicció, senyores i senyors diputats, que el Govern de Catalunya serveix aquest objectiu, i no només el serveix, el serveix amb passió i amb determinació.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'activitat política dels darrers dies (tram. 317-00133/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, sempre que li he preguntat en aquest hemicicle per l'abast del compromís del president del Govern espanyol, del senyor Zapatero, i del Partit Socialista sobre la paraula donada, vostè ens ha tramès la màxima confiança, ha dit: «No es preocupin que nosaltres..., i ell complirà.» Jo crec que cada dia que passa és més evident que no compliran. I no em refereixo a les declaracions tipus exabrupte o tipus insult, perquè desgraciadament a aquestes ja hi estem acostumats —no és la primera vegada que les sentim, ni segurament serà l'última—, em refereixo a declaracions molt més importants i molt més transcendents, per exemple, la vicepresidentia del Govern espanyol que diu molt clarament i molt taxativament: «Això del finançament ha d'anar, al marge de l'Estatut, al marge dels pactes bilaterals, a passar pels pactes multilaterals, conferència de presidents autonòmics i Consejo de Política Fiscal i Financiera.»

Davant d'això, jo li pregunto, senyor Maragall: Quina és l'estratègia que pensa seguir, no aquí a Catalunya, que ja en parlarem, sinó quina estratègia pensa seguir davant del Govern espanyol i davant també d'aquesta situació?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, deixi'm contestar-li que efectivament després d'una colla d'anys en els quals Catalunya no va fer cap proposta en matèria de reforma de l'Estatut i

cap proposta tampoc seriosa en matèria de canvi del sistema de finançament, no s'estranyi que en el moment que aquestes propostes s'avancen hi hagin reaccions com les que hem tingut, no se n'estranyi.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo, senyor Maragall, no li preguntava sobre una valoració, era una pregunta molt més concreta. Sembla que vostè no té estratègia... Quina estratègia vostè té davant del Govern espanyol? No quina valoració fa de no sé què.

Per cert, quan vostè es va presentar com a candidat a la presidència de la Generalitat l'any 99, hi portava la reforma de l'Estatut en el seu programa o no? Les coses, senyor Maragall, ben clares, no?, i sempre clares.

Dit això, jo li faig un suggeriment d'estratègia, que crec que és la que hauríem de seguir tots plegats: anem a Madrid tots junts a veure el president del Govern espanyol; això és unitat catalana. Anem a veure el president del Govern espanyol tots junts i restablim una condició prèvia que és una regla del joc principal, que és: si aquell compromís segueix sent vàlid o no en tota la seva extensió i sense limitacions de cap mena, més que les que els van introduir en el seu moment, que eren: majoria aquí, que pot estar garantida en el seu moment, i a més a més marc constitucional. Jo li faig aquest suggeriment. Vostè parla molt d'unitat dintre de Catalunya —i espero que hi arribarem—, però jo també li reclamo unitat d'acció a Madrid, i per tant, també li suggereixo que aquesta reunió potent es pugui fer i es pugui fer de comú acord entre les forces polítiques catalanes, perquè es restableixin plenament les regles del joc, avui malauradament trencades pel mateix Govern espanyol.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo tenia pensat convidar-lo, un cop més, a decidir si Convergència i Unió vol estar dins de l'intent més seriós i més ambiciós que s'ha fet des de Catalunya per millorar, vint-i-cinc anys després, l'Estatut i el finançament. Evidentment, amb la vista posada en les reformes social i econòmica que estem impulsant. Això és el que pensava requerir-li, a vostè, pràcticament.

Però li contesto la seva pregunta. Jo crec que on ens hem de reunir i on ens hem d'unir en primer lloc és aquí. On ens hem d'entendre efectivament és entre catalans, entre els partits catalans representats en aquesta cambra, per definir un projecte d'Estatut i un projecte de finançament que efectivament reflecteixin no ja el sentiment de la majoria, sinó pràcticament el sentiment de la totalitat, que penso que per tal com van anar les coses fins fa tres mesos, quatre mesos no és un impossible. Li dic amb tota franquesa sobre la nostra situació en el terreny polític i en el terreny econòmic, perquè aquests dies se n'està parlant molt, no solament de les lleis que ens

calen, no solament de les reformes legals, sinó del fet de si estem o no a la punta del creixement econòmic en el conjunt de l'Estat espanyol. No ho estem, acabem de comprovar que, llevat dels anys 92, 93 que les coses van millorar, perquè la inversió de l'Estat va ser molt important, i aquesta és la variable més definitiva, després vam anar empitjorant, i en el període de vuit anys que ens ha precedit, a l'arribada d'aquest Govern, any rere any, el dèficit fiscal sobre el conjunt de la nostra renda nacional ha anat creixent. És cert que aquesta és una dada preocupant, per moltes raons –per moltes raons–, i per això diem que ens calen més recursos i més finançament i més inversions de l'Estat.

Dit això, el 2004 li haig de dir que les coses ja han començat a millorar, que hem crescut el 2,6 per cent. És el tipus de creixement més alt dels darrers quatre anys. L'any 2003, amb el Govern de vostès, dels partits de la dreta catalana, només un 2,1 per cent. Hem escurçat el diferencial...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i acabo, senyor president, respecte de la mitjana espanyola de creixement: Catalunya 2,6, Espanya 2,7. Per tant, comencem per admetre que hem invertit la tendència negativa i admetem, a continuació, que cal un millor finançament i més inversions perquè l'economia catalana i el país en el seu conjunt millori.

(Veus de «Molt bé.»)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la producció agrària ecològica (tram. 310-00409/07)

...en aquest cas al Consell Executiu, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font i Montanyà.

(Remor de veus.)

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Siurana, des del nostre Grup Parlamentari tenim un especial interès a tractar del futur de la producció agrària ecològica...

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Sí, sí..., un segon, un segon... *(Pausa.)* Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Deia que tenim un especial interès a tractar del futur de la producció agrària ecològica, entesa com l'agricultura i la ramaderia, i entenem que és un tipus de producció que convé fomentar per diverses raons. Per exemple, raons d'estratègia socioeconòmica, tenint en compte que una de les estratègies dels productors és diferenciar-se en qualitat, apostant per productes que tenen valor afegit i que, a més a més, tenen bona acollida al mercat, més que no pas l'aposta que fins ara era la prioritària, que era la de la quantitat, i moltes vegades acabava amb un preu reduït, fins i tot amb problemes per assumir-ho per part del productor.

Per tant, en aquesta estratègia socioeconòmica està clar que l'ecològic és una opció de futur. També hi han raons d'estratègia relacionades amb la salut, pensant de cara als consumidors. Està clar que productes sense pesticides i adobs químics, evidentment complint les pràctiques correctes que els correspon, són més sans que altres productes massa tractats. També hi han unes raons d'estratègia ambiental, que una agricultura i una ramaderia ecològiques són menys agressives amb el medi, més sostenibles.

I, per tant, nosaltres entenem que, tenint en compte que en aquests moments a Catalunya la producció i el consum de productes ecològics estan per darrere dels nivells de la resta d'Europa, és bo tenir en compte aquesta premissa per pensar com hem d'encarar-ho de cara al futur.

Precisament, partint d'aquesta situació, no fa ni dos mesos a Mollerussa es va celebrar el I Congrés de Producció Agroalimentària Ecològica, on es van reunir productors, elaboradors i consumidors, el DARP també hi era, i s'hi va analitzar la situació i s'hi van plantejar els reptes de futur. De les conclusions que es van emetre, en destaca la declaració del Congrés sobre la necessitat de fer un pla de foment de la producció agrària ecològica. Això no és nou. Nosaltres hi coincidim, i estic segura que vostè també hi deu coincidir, perquè forma part dels acords del pacte del Tinell, elaborar aquest Pla.

Està clar que és un sector que té molt potencial, entre d'altres coses perquè l'oferta de productes ecològics no cobreix la demanda que hi ha a Catalunya. Però per desenvolupar bé aquest potencial i convertir-lo en una realitat cal donar-hi una o més empentes. Cal que les persones, o les famílies, o les empreses, que es plantegen aquest tipus de producció o de comercialització no es trobin amb les dificultats...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montayà

...que en aquests moments han tingut.

Ens agradaria saber, senyor conseller, de quina manera pensen enfocar-ho, tenint en compte que ens espera,

doncs, un temps de reflexió important, que hauria d'estar amb el màxim de la participació possible.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, li agraeixo molt la pregunta, perquè permet clarificar, en aquest sentit, l'esforç que fa el Departament amb el compliment del que vam signar al pacte i a l'acord del govern catalanista i d'esquerres el 14 de desembre del 2003. És cert, l'acord programàtic contempla un impuls del Pla d'agricultura ecològica. Estem amb aquesta actitud i amb aquest objectiu, que, a més, el reforça ara l'aplicació de la PAC, que té de permetre que hi hagi una possibilitat que aquesta agricultura ecològica tingui un paper en el món rural i pugui permetre una dinamització d'una economia rural que, amb aquesta especialitat, ompli un nínxol de mercat que cada vegada és creixent, com es demostra a tot el món occidental i que nosaltres en tenim bona prova.

El Departament té línies d'ajut, en aquesta qüestió, les línies d'ajut per a l'agricultura ecològica, en què hi ha hagut 299 sol·licitants, i la línia d'ajuts de ramaderia ecològica, amb 184 sol·licitants; 5.000 hectàrees en el primer cas, 28.000 hectàrees en el segon. I pensem recolzar aquestes línies de manera creixent.

D'acord amb el Congrés que hi va a Mollerussa, a les jornades de Mollerussa, s'ha obert l'elaboració d'un llibre blanc de la producció agroalimentària ecològica, junt amb el consell ecològic de Catalunya, que ja sabeu que és l'organisme coparticipat amb el sector per potenciar aquesta agricultura, aquesta agricultura que té una dificultat amb el consum d'aconseguir que hi hagi aquest favor del públic, que valori aquest producte com un producte realment d'una qualitat i d'un valor afegit addicional al valor del producte estàndard, no?, del producte de cultiu convencional, no?

Per això, aquest foment de la comercialització té de ser un objectiu. Per això, després d'aquest Llibre blanc, creiem que hi té d'haver el Pla estratègic per al foment de les produccions agroalimentàries i ecològiques, que el tenim fixat per a l'any 2006, i espero que puguem continuar en aquesta línia, que tinc de dir a la senyora diputada que, a pesar que no estiguem als nivells d'Europa, a Catalunya hi ha una producció ecològica...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...que aquests últims anys s'ha multiplicat per 4,6 vegades, que és la primera comunitat autònoma de l'Estat espanyol...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...en nombre d'elaboradors, un 20,4, i que estem per davant d'Espanya tant en el consum de boví...

El president

Honorable conseller... Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la sentència del Tribunal de la Competència amb relació a les comissions que han de pagar els comerços pels cobraments amb targetes (tram. 310-00408/07)

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Comerç, Turisme i Consum, la legislatura passada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats va presentar una interpellació sobre les targetes de crèdit i les comissions que cobren les entitats financeres.

La resposta del, aleshores, Govern del PP va ser, jo diria, si més no displicent, diguem-ho en to suau, displicent. Deien, al final, que això era una cosa que s'havia de resoldre al mercat i poqueta cosa més.

Com vostè bé sap, el passat mes d'abril una resolució del Tribunal de Defensa de la Competència denegava l'autorització a les entitats financeres per fixar les comissions que es cobren als comerços per l'ús de les targetes de crèdit. Els criteris per fixar aquestes comissions són: objectivitat, transparència i lògica econòmica.

Senyor conseller, miri, jo no sé si és el *talante*, si és el tarannà, si és que tenim un ministre català en el ram aquest estrany del comerç, la veritat, no ho sé, què és –no ho sé, què és–, però sense foc d'encenalls, sense escarafalls, s'aconsegueixen les velles aspiracions, legítimes, per altra banda, dels comerciants.

Jo entenc que estem en la via adequada, entenc que estem en la via correcta. La gent del comerç, la gent que sua, que penca, s'adona, es comença a adonar, que fem el bon camí, que estem en la bona direcció, que és veritat que compartim un model de comerç, que en pot dir «català», «mediterrani», «de ciutat cohesionada», digui'n com vulgui, però el que no compartim és la gestió dels anteriors governs.

Un exemple d'això –un exemple d'això– són les cartes, les felicitacions, que rebo per la seva posició, per la nostra posició, per la posició compartida, en el recurs de possible inconstitucionalitat de la Llei d'horaris. La gent del comerç, de veritat, ens agraeix que no la tiréssim endavant; estan convençuts que fem el que hem de fer.

En definitiva, senyor conseller: quina és la seva valoració pel que fa al tema de les targetes de comerç i quina és la seva valoració, dins del que pugui, que el temps és el que és, sobre la situació del comerç en general.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Josep Huguet, conseller de Comerç, Turisme i Consum.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. La valoració, òbviament, de la resolució del Tribunal de Defensa de la Competència no pot ser altra que positiva. Aquesta resolució denega les sol·licituds dels tres sistemes que operen a Espanya i estableix un sistema de fixació de taxes d'intercanvi aplicables a les operacions interbancàries originades per pagaments mitjançant targetes emeses pels seus socis.

Aquesta resolució dona resposta, de fet, al que deia vostè, a una reivindicació històrica. I, en aquest sentit, doncs, han comparegut com a interessats en l'expedient tant els representants de les petites i mitjanes empreses com els de la gran distribució. En aquest cas, sí que tothom anava en el mateix vagó, en el mateix tren, i han estat capaços de fer una acció conjunta.

Ha quedat clarament determinat que les taxes d'intercanvi han de complir els requisits d'objectivitat i transparència, i determina que aquest càlcul, el cost real de l'operació, ha de reflectir adequadament el cost real de la transacció, per un cantó, i l'element de risc inherent a la transacció.

Per tant, el conseller de Comerç, òbviament, ha de sentir-se satisfet per aquesta resolució.

Amb relació a..., vostè m'ha fet dues preguntes en una. Crec que, òbviament, la satisfacció del sector pel model de comerç plural i urbà de Catalunya és elevada en aquests moments, atès que tenim unes polítiques de defensa d'una pluralitat de formats en el mercat, que hem estat hàbils i contundents a l'hora de negociar la Llei d'horaris comercials i que, a més a més, portem a terme una política proactiva més contundent, fins i tot, que en l'etapa anterior, en el sentit de dinamitzar, de donar suport a la dinamització d'aquells comerços petits i mitjans perquè s'organitzin, perquè s'associïn, en eixos comercials, en centrals de compra i en altres fórmules d'associació per tal de no només estar a la defensiva i practicar un victimisme que no té sortida, sinó de passar a l'ofensiva i ser competitius amb els altres grans formats.

Crec que som capaços, a partir d'aquest model de comerç, de tenir, primer, garantida la competència en els diversos formats de mercat; dos, garantir la funció social del comerç, que és garantir barris i ciutats vives i cohesionades socialment, i tres, també garantir un model de sostenibilitat comercial en el sentit que no calgui utilitzar sempre el transport per anar a comprar i, per tant, tenir un comerç de proximitat i de qualitat.

Crec que això s'aconsegueix i entenc que el sector sí, a vostè, el felicita suposo que deu ser perquè deu estar content.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'educació infantil de zero a tres anys (tram. 310-00407/07)

...la formula, també en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, el Grup Socialista ha vist amb satisfacció que en l'Avantprojecte de la llei orgànica de l'educació, la LOE, es reconegui que tot infant s'educa des del seu naixement i, per tant, novament es consideri etapa educativa l'educació infantil de zero a sis anys.

Davant d'aquesta possibilitat, li preguntem: quina és la valoració que fa el Govern de l'Avantprojecte en aquesta etapa? Com garantirem des de Catalunya que en oferta de places per a aquesta edat..., sigui educativa? I, si així acaba contemplant-se, com és el nostre desig, i treballarem per a això, en la Llei, tindrem més possibilitats de tenir recursos econòmics per donar-hi resposta des de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

 (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en l'acord per a un govern catalanista i d'esquerres a la Generalitat de Catalunya es deia que l'educació havia de ser una prioritat central del Govern i que el Govern hauria de donar suport a l'aprovació de la iniciativa legislativa popular sobre ensenyament infantil, amb la creació de trenta mil places d'escola bressol per tal de donar compliment a la demanda existent, i es considerava l'oferta pública de zero a tres anys com a etapa socioeducativa.

M'agrada començar amb una citació, amb una cita, no?, del pacte del Tinell, perquè em sembla que és bo, que és pedagògic, fer palès que aquest Govern materialitza tot allò que anunciava. En efecte, aquest Govern ha donat resposta a l'aprovació de la Llei de zero a tres anys; va presentar un mapa de llars d'infants el 14 de febrer que permetrà doblar l'oferta actual de places públiques de llars d'infants, i, a més, posa els fonaments per tal que d'ara endavant pugem considerar aquesta etapa primordial per a aquest adequat desenvolupament de les capacitats dels nostres infants, sens dubte, una etapa educativa.

I, per què és tan important destacar que és educativa? Perquè està més que demostrat el vincle indefugible que s'estableix entre els aprenentatges primerencs i la posterior capacitat de l'individu per assolir una adequada evolució, no només intel·lectual, sinó també física, afectiva i social. Per això és important donar-hi la rellevància que hi donem..., que un bon servei d'educació de zero a tres permet prevenir o compensar, així mateix, algunes de les situacions que s'originen per raó de les desigualtats socials, econòmiques o culturals de les famílies. Crec que hi estem plenament d'acord.

Per això, també coincidim a valorar satisfactòriament que l'Avantprojecte de la llei, de la LOE, reconegui el tram zero - sis com una etapa educativa, contràriament a la LOCE, eh?, que declarava el tram zero - tres com a assistencial i el tres - sis com a etapa preescolar.

Nosaltres volem manifestar que aquesta decisió és molt important, i, per això, la proposta de decret zero - tres que elaborem ja recull el caràcter educatiu d'aquesta etapa, ja que els centres hauran d'acreditar els requisits educadors, d'espais, de projecte educatiu per obtenir autorització del Departament d'Educació, i, a més a més, estic d'acord amb vostès...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Educació

...que esperem que aquesta Llei i aquesta proposta arribin a bon terme, també pel que fa al recolzament de finançament...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Educació

...que és necessari a Catalunya.

Gràcies.

El president

Senyora diputada, vol repreguntar? *(Pausa.)* Repreguntar, però sense resposta, eh?

(Veus de fons.)

Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies. No repreguntaré, sinó que constataré que coincidim amb la valoració que es fa de l'Avantprojecte de llei, i hi coincidim perquè és cert que, cada vegada més, des d'un punt de vista científic, es pot assegurar que els tres primers anys de la vida, del desenvolupament d'un infant marquen molt en la posterioritat, tant per al seu desenvolupament com a persona, com per a la seva relació amb els altres, i que avui la societat, tal com la tenim muntada, ens obliga cada vegada més, les administracions, a donar les eines necessàries

perquè les famílies, els centres, també els ajuntaments, que és en qui hem delegat aquesta competència, doncs, ho puguin portar a terme.

Des del nostre Grup volem estimular, per tant, el Govern perquè no escatimi recursos ni esforços per a aquesta etapa de l'educació, ja que el seu impuls és una bona aposta per la qualitat i l'equitat del sistema educatiu, i de la formació al llarg de la vida, i de l'economia i el futur també de Catalunya. I ens sembla que el tema de la proposta que hi ha en aquest moment de decret en el Consell Escolar de Catalunya respon encara massa al que és la LOCE i, per tant, a aquesta etapa socioeducativa, hi hauríem de donar, i potser ho haurem de fer amb posterioritat a la llei, que respongui realment a ser una etapa educativa.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

———— Pregunta al Consell Executiu sobre els seus criteris en matèria de política energètica (tram. 310-00403/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, suposo que de Treball i Indústria, per respondre sobre política energètica..., el Pla de l'energia 2015 va ser un compromís que va adquirir l'actual Govern en l'anomenat pacte del Tinell, tot dient, el desembre del 2003, que seria aprovat en el termini màxim d'un any.

El desembre del 2004 el compromís es traslladava al primer trimestre del 2005, i dintre del primer trimestre del 2005, en la signatura de l'Acord estratègic, ja es deia que durant l'any 2005 estaria llest aquest Pla de l'energia.

Ara, ja, en aquest mes de maig, continuen havent-hi interrogants, i força, sobre aquest Pla de l'energia.

Si es jutja pels esborranys que circulen, hi ha alguns aspectes que voldríem comentar. Les previsions d'instal·lació d'energia èdica, d'assolir 1.500 megawatts durant la legislatura, estan pràcticament superades perquè en aquest moment ja estan autoritzades instal·lacions que permetran assolir aquest nivell i, per tant, el Pla de l'energia no aporta cap novetat.

Per altra banda, el Llibre blanc de la Unió Europea, pel que s'estableix una estratègia i un pla d'acció comunitaris, preveu que el 2010 el pes de les fonts d'energia renovables sigui del 12 per cent -i, per cert, també ho preveu així el pacte del Tinell-; en canvi, l'esborrany del Pla de l'energia parla del 6,5 per cent.

L'Acord estratègic diu..., o preveu la participació d'experts designats per agents socials en la redacció del Pla de l'energia, i, en canvi, estem rebent queixes que això no s'està fent així.

Finalment, també l'esborrany parla de la necessitat, des del punt de vista fonamentalment tècnic, de la connexió transfronterera que tants debats està originant en el si del mateix Govern.

Honorable conseller, revisaran les previsions d'instal·lació d'energia eòlica o ja els va bé com està? S'assolirà el 2010 que el 12 per cent de l'energia sigui d'origen renovable? Quina és la participació dels agents socials en la redacció del Pla? Com acabarà la connexió transfronterera Bescanó - Baixàs? I, sobretot, si les infraestructures energètiques que requereix el país estan superadades al Pla de l'energia 2015, honorable conseller, quan creu que el Govern el pot tenir aprovat? I si finalment serà un pla de tot el Govern o només serà un pla d'una part del Govern?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Rañé, conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep Maria Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com ha suposat bé, el que li contesta és el conseller de Treball i Indústria, i energia. En tot cas, permeti que li digui que en aquest moment el que tenim no són interrogants; tenim un esborrany, tenim un conjunt de plantejament equilibrats, on el fil conductor d'aquest Pla de l'energia té quatre potes, en què moure'n una peça afecta les altres. Volem treballar, i estem treballant, bàsicament, perquè Catalunya faci un fort esforç en el tema de l'eficiència i l'eficàcia. Volem treballar sobre l'oferta i la demanda energètica, perquè el ritme de creixement que tenim és excessiu, però no volem estrangular el creixement de l'economia. I això es pot fer amb eficiència i amb eficàcia.

La segona pota són les energies renovables. No tenim encara autoritzades 1.500 megawatts, no estan encara, en falten uns quants: 500, és a dir, falta una tercera part del que volem tenir al final de la legislatura. Però l'objectiu del Pla d'energia és tenir-ne 3.000 el 2010, 3.000, el doble. I hem de treballar, ja, des d'ara, per arribar-hi, als 3.000, perquè és un objectiu ambiciós.

I, en aquest sentit, li haig de reconèixer que l'objectiu europeu –l'objectiu europeu– és que els estats membres i la Unió Europea generin el 12 per cent –el 12 per cent– de l'energia que consumeixen per energies renovables.

Nosaltres ens hem trobat en una situació en què energies renovables –hidràulica, eòlica, fotovoltaica, solar, biomassa–, en el seu conjunt, només eren el 2,6. Tenim un objectiu. L'esborrany que vostè coneix ja és antic. Ara bé, l'hem situat i l'hem ajustat, i creiem que poden arribar fins al 8, perquè Catalunya és un país petit amb un gran consum energètic, i el nostre 8 per cent és molt per sobre de l'esforç que faran altres zones d'Europa i d'Espanya per assolir el seu 12 per cent, que és una quantitat petita perquè consumeixen poc. Esgotarem al màxim les energies renovables, i arribarem als màxims, per aconseguir una generació que tingui capacitat d'alliberar-nos de la dependència dels combustibles

sòlids i d'aquells combustibles que no generem ni tenim a Catalunya. És la segona pota, l'energia eòlica.

La tercera és la recerca i el desenvolupament; hi han energies renovables que hem de desenvolupar.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

I la quarta són les infraestructures, en la qual un dels elements són les d'alta tensió.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures que té previst adoptar per a pal·liar els efectes de la sequera i compensar les pèrdues que aquesta pugui ocasionar (tram. 310-00404/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorable conseller, és una evidència que el territori català està situat de forma majoritària dins de l'àrea de clima mediterrani, caracteritzat per períodes irregulars de pluja i sequera. Aquesta és la principal justificació de l'existència d'embassaments i canals que ajudin al desenvolupament de l'activitat humana i a l'arrelament al territori.

La falta de pluges que s'ha estès des del passat hivern fins al període que portem de primavera ha provocat, ja, en primera instància, que s'hagi perdut una bona part de la collita de cereals d'hivern, s'incrementin els costos d'alimentació de les granges i els ramats, augmenti exponencialment el risc d'incendis als nostres boscos i camps, es vegi amenaçada la collita de fruita seca i oli, i s'hagi començat ja el subministrament d'aigua amb cisternes a una relació de pobles i viles cada cop més gran, amb la consegüent amenaça de restriccions en l'ús d'aigua de boca.

Tots esperem, honorable conseller, que un canvi de tendència en el comportament de la climatologia millori les expectatives i ajudi a disminuir la preocupació.

Tampoc es pot descartar, però, que la situació empitjori –ja ho diuen els que en saben: allò que va malament pot anar pitjor– (*remor de veus i rialles*), i que la problemàtica que vivim s'estengui també als conreus de primavera i estiu... –no és per riure, honorables diputades, eh?, no és per riure–, ja ho diuen els que en saben: allò que va malament pot anar pitjor, i amb la climatologia és una qüestió evident, i que la problemàtica que vivim s'estengui als conreus de primavera - estiu amb més necessitat d'aigua que els conreus d'hivern. Hi ha cultius

com ara els fruiters que no reben ajuts directes. Si aquesta situació es produís, els pagesos i ramaders catalans veurien dramàticament retallades les seves expectatives econòmiques.

En aquest sentit, honorable conseller, li demanem quines són les mesures que està previst adoptar per paliar els efectes de la sequera i compensar les pèrdues que aquesta pugui ocasionar.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, senyor president. Sí, senyor diputat, però també és cert que allò que va bé encara pot anar millor, si l'home hi posa l'«empeny» i tot l'esforç per fer-ho possible.

Realment tenim un clima mediterrani, vostè ha fet el diagnòstic perfecte de la nostra situació, de la sequera que hi ha. I és evident que aquesta sequera, que és dramàtica per a tot el territori, ho és encara més en aquelles zones que estan limitades al servei de la pluja, que són secà. I per això tots els cultius de secà estan en una situació de greu crisi; una crisi que des de fa temps estem seguint amb preocupació amb les organitzacions sindicals agràries, i que ja el mes d'abril vam prendre alguna mesura en el sentit de sol·licitar el 50 per cent d'alliberament dels terres de cereal per poder ser comptades, abans que hi hagués la collita, com a ajuda comunitària, i ja hem pres, ja, la decisió de sol·licitar el 100 per cent sense esperar el final de collita, que ja hi ha el pronòstic, realment, que serà molt escassa, per no dir pràcticament nul·la.

És cert que, a més, la preocupació de l'oví i cabrum i del que és tot el bestiar que ha de tindre majorment pastura..., és evident que ha hagut de fer un complement d'aportació de nutrients que representa farratge i cereals, que són, moltíssim, cars, i que, per tant, posa en perill aquestes explotacions.

Hem estat reunits amb les associacions d'oví, d'oví i cabrum, i portem a terme una petició, no sols a l'Estat espanyol sinó a la Unió Europea, per demanar que hi hagi la consideració d'ajuts per aquesta sequera que afecta no només aquí, a Catalunya, sinó a Portugal i Espanya, que han aixecat aquesta petició a la Unió Europea.

Tenim i estem pensant en aquesta necessitat de complementar l'aportació de nutrients aquesta, amb una aportació econòmica, i també estem amatents i escoltant i mirant com pot afectar els fruits secs i la collita d'oli, amb aquesta sensació que, si dura molt, pot afectar fins i tot els arbres ametllers i arbres de tipus secà.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Però, en definitiva, la conclusió és que la previsió és: necessitem més reg per fer lluita en aquest tema, i ajudarem els pagesos perquè superin aquest tràngol, eh?

El president

El senyor diputat vol repreguntar? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Sabent que l'honorable conseller no em podrà respondre, sí que aprofitaré per fer una reflexió. Ell ho ha dit: «L'home pot contribuir a ajudar que la situació millori, amb el seu esforç.» I en aquest sentit, en certa manera, anàvem, no?: començar a preparar ja, ara, la hipòtesi que la situació empitjori.

I, des d'aquest punt de vista, vostè ha fet esment de la negociació amb la Unió Europea. El clima que tenim nosaltres no és el clima majoritari...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...a la Unió Europea. I seria convenient activar-ho, per ajudar en el possible amb mesures extraordinàries.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes per a implantar els distintius autonòmics en la matrícula dels vehicles (tram. 310-00410/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, el maig del 2004, al Congrés dels Diputats, es va presentar, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una iniciativa que proposava que figurés el distintiu autonòmic en les matrícules dels vehicles. La mateixa iniciativa demanava la derogació de l'Ordre ministerial del 2000.

El mes de juliol, una proposta semblant es va presentar al Senat, i es demanava el mateix, que es procedís a la reforma de les plaques de matrícula de manera que aquestes visualitzessin els distintius o símbols de les respectives comunitats autònomes. Aquesta és una qüestió de símbols, però és una qüestió important.

Al setembre, uns mesos després, vostè es va entrevistar amb el ministre de l'Interior i en sortir de l'entrevista,

com ens té acostumats, va dir que la situació ja estava feta, que la decisió ja estava adoptada i que seria efectiva abans de finals d'any.

Això, vostè ho deia el 28 de setembre; avui som 5 de maig. Què és el que s'ha fet?, perquè nosaltres no ho hem vist. Ens pot indicar quines actuacions s'han fet?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltíssimes gràcies, senyor president. La senyora diputada que fa la pregunta es refereix a una situació que ve des del 15 de setembre de l'any 2000. Ho dic perquè siguem conscients que ve des d'aleshores, perquè ara no ens agafi una pressa..., més del compte.

I, pel que fa a les meves declaracions, després d'una entrevista amb el ministre d'Interior, en què certament vàrem parlar d'aquest fet i vàrem coincidir que s'havia de treballar per reconduir aquell Decret o aquella Ordre del 15 de setembre del 2000, que havia dictat el Govern presidit per en José María Aznar, diu literalment: «Crec que és una bona notícia, per al Govern i per a la comunitat que jo represento, que el Ministeri estigui treballant en aquesta línia, que és absolutament consonant amb el que desitja la comunitat autònoma de Catalunya.» Estava treballant en aquesta línia.

Així mateix, la Moció del Senat a la qual vostè fa referència instava el Ministeri de l'Interior a buscar les fórmules de necessari consens social perquè es pogués realitzar aquesta qüestió. En cap de les meves declaracions vaig donar mai un calendari.

El president

Té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, honorable president. Honorable consellera, els diaris diuen el que diuen, potser resulta que sempre diuen allò que vostè diu que no ha dit, però jo tinc aquí un retall d'un diari, en el qual vostè surt de la reunió i diu: «Això ja està fet, i a final d'any estarà fet.»

Respecte a la Moció que vostè diu, la Moció exactament diu «que es derogui l'Ordre de 15 de setembre del 2000 i es procedeixi a la reforma de les plaques de matrícula, de manera que aquestes visualitzin els distintius o símbols de les respectives comunitats autònomes». Per tant, vostè deu tenir una moció diferent a la que tinc jo, que és una moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que el seu termini de compliment era el 4 d'octubre; són sis mesos per complir, si el Govern no compleix voluntàriament, i els sis mesos ja han passat. Per tant, som al mes de maig i ni vostè ha complert la seva paraula –la que vostè va dir després de l'entrevista amb el ministre– ni tampoc el Govern ha complert.

El ministre, després, va declarar que consultaria les autonomies: no sé si ho ha fet; que canviaria l'Ordre mi-

nisterial: no ho ha fet; que el tema era tan important que faria un projecte de llei: tampoc l'ha fet.

Vostès, en diferents respostes, em contesten i diuen que la Moció té sis mesos de termini...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...que el ministre li ha demanat tres mesos. La realitat és, senyora consellera, que des del setembre vostè va anunciar, va fer la seva política pròpia...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...d'aparador, però no ha fet res més.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Li responc amb tota cordialitat, senyora de Gispert, però el que val no és el que es presenta en una cambra, en aquesta tampoc, sinó el que s'aprova. Per tant, vostè m'ha llegit el que va presentar el Grup de Convergència i Unió, curiosament, en una cambra que no és aquesta, i el que val és el que s'aprova. El que jo li he llegit, que és el que es va aprovar en el Senat, és el que es va aprovar; per tant, *Diari de les Corts Generals*, 19 d'octubre de 2004.

I, després, hi ha una resposta del mateix ministre, que és del 23 de febrer del 2005 –és a dir, fa poques setmanes–, en la qual explica els estudis que s'estan realitzant per portar a terme aquesta mesura.

Mesura que sembla que estiguem en desacord, entre vostè i jo, i que jo crec que... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora.)*

Només li he posat en evidència que és una mesura que va prendre el Govern del Partit Popular el 15 de setembre del 2000...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...amb el qual, en aquell moment, vostès eren molt amics, i que, en canvi, ara, tenen moltíssima pressa que s'apliqui.

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

El Ministeri ha dit que es farà. Nosaltres no hi tenim competències. Ajudarem en tot allò que el Ministeri ens demani...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...perquè sigui possible.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions que duu a terme per afrontar una eventual situació de sequera a Catalunya (tram. 310-00411/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, és sabut que a Catalunya el 54 per cent del seu territori nacional és forestal. També és sabut que som un país que ens movem en l'entorn mediterrani, amb fortes oscil·lacions climatològiques. I aquest any estem en una situació de sequera extraordinàriament preocupant. Ho saben, per una banda, els pagesos –i el senyor..., el representant d'Esquerra Republicana s'hi ha referit–, i també ho sap el Govern, que dia sí i dia també ens està dient que hi ha una situació alarmant. De fet, la mateixa consellera Tura ens diu que aquest ha estat el pitjor hivern dels últims trenta anys i que, si no plou, serà el pitjor estiu dels darrers seixanta anys.

Davant d'aquesta situació, a banda d'intuir que vostès es posen la bena abans de la ferida, ens agradaria saber quines accions concretes reals estan duent a terme, justament per prevenir els incendis forestals d'aquest estiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor president. Bé. Amb més detall ho podem tractar en la propera compareixença, que hem demanat per al primer de juny, per explicar totes les actuacions de prevenció i d'extinció, perquè el breu termini que ara tenim ens impedirà tot això.

Què s'ha fet? Breument: s'ha tret l'ordre de convocatòria d'ajudes per a la formació de franges de protecció forestal en les urbanitzacions; s'han tret les ajudes, i s'incrementaran, com varem tenir ocasió, ja, de comprometre'ns, en la compareixença que varem fer, per tot el que és la gestió silvícola sostenible, fins a un total de 33 milions d'euros, que s'han incrementat amb relació al que mai s'havia destinat a aquests recursos; s'han tret les ajudes a les ADF, recuperant el que s'havia gastat en anteriors exercicis i incrementant els recursos per dotar-los de mitjans; s'han fet actuacions directes, i, en definitiva, s'aplicaran totes les actuacions que en aquest moment estem fent de forma coordinada, tant amb els consells comarcals com amb els diferents departaments, com s'ha dit aquí, Agricultura i Interior, per dotar d'una millor coordinació totes les tasques d'investigació, de vigilància i de prevenció.

Això és molt sintètic, però em remeto a l'1 de juny, que hi haurà tot el detall, fil per randa.

El president

Té la paraula el senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí... Senyor conseller, a aquestes alçades, nosaltres tenim la percepció que van tard i que ho estan fent malament.

Com pot ser que aquest estiu, justament, la convocatòria per equipar les agrupacions de defensa forestal s'hagi retardat quatre mesos? Vostè, això, no ho diu.

Com és que, a dia d'avui, les ADF encara no saben amb quins recursos comptaran i quin nou equipament podran adquirir? Com és que aquest any, que és el que hi ha major risc d'incendis forestals, vostès han retallat un 43 per cent els ajuts per a la gestió forestal? Senyor conseller, un 43 per cent, aquests ajuts.

Com pot ser que aquest any, justament aquest any, s'hagi retallat en 1 milió d'euros els ajuts per prevenir els incendis forestals? Com és que vostès, en aquests moments, després d'un any i mig que fa que governen no hagin estat capaços d'aprovar el reglament que ha de desenvolupar la Llei de prevenció d'incendis a les urbanitzacions? Com pot ser que en aquests moments tampoc no hi hagi sobre la taula les línies d'ajuts per a urbanitzacions? Com pot ser que en aquests moments vostès siguin incapaços d'aconseguir un mínim criteri de pau, amb relació, per exemple, als agents rurals? Com pot ser? Incomplint elements que eren bàsics de la mateixa Llei.

Des de Convergència i Unió el que els instem és que, a banda d'advertir-nos, dia sí i dia també, que hi ha aquest risc, actuïn ja, facin-ho ja! I, escolti, sap com es comprova, això? A través del *Diari Oficial de la Generalitat*. I aquest, senyor conseller, no enganya. Per tant, no perdin més temps...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...que ens hi juguem, també, el futur del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Efectivament, el *Diari Oficial* no enganya i allà hi trobarà publicades, no només les ordres de les ADF, i estem esperant que ens hagin presentat tot el conjunt de sol·licituds per poder-les resoldre; no enganya la publicació de les ajudes de 900.000 euros específicament per a ajuntaments, per a la formació de franges, que vénen a completar les actuacions de les diputacions, i no enganya –i li ho torno a repetir–, perquè això són partides ja pressupostades, que l'increment del conjunt d'actuacions en boscos, a través de totes les actuacions de prevenció d'incendi, mesures hidrologicoforestals, tractaments silvícoles, transferències a corporacions locals, que abans no tenien pràcticament res, en aquest moment, entre el 2003 i el 2005, s'han incrementat 179 per cent –6.892.000 el conjunt de les partides el 2003, 12.747.000 només en aquest apartat–, a part dels 30 milions a què m'he referit, de les mesures de desenvolupament, de les mesures de desenvolupament rural, que ens varem comprometre incrementar per compen-

sar, efectivament, el fet que durant l'anterior mandat es van menjar més del 60 per cent dels recursos quadriennals en els dos primers anys. Això ens ha obligat, tal com vaig dir en la compareixença, a preguntes del diputat Espadaler, a demanar un crèdit a l'Institut de Finances de Catalunya per poder subvenir a això i, a més, incrementar-ho.

Per tant, això hi és i el Decret, efectivament, el Decret de franges...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...s'ha retardat a petició dels ajuntaments perquè l'hem hagut de negociar bastant, però estarà properament en el Govern.

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i tretze minuts.